

MUSIKMAGASINET

GAFFA

NR. 24 DECEMBER '85

VÆRS'GO:

GRATIS!

Dobbeltinterview med

Nanna & Henning

Ulf Lundell

Mikael Valeur

John Lennon in memoriam

Rebecca og Trier

Afzelius sir farvel

Karsten Houmark

Da jeg var 16 fik jeg en Beatles-jakke i fødselsdagsgave. Dermed var samlingen næsten komplet. Jakken føjede sig til mine Beatles-støvler, mit Beatles-slips og var dermed et (sandt) spejlbillede af de plakater, jeg havde hængende på væggen. Den sag var der ingen i The Beatles eller blandt folkene omkring dem, der i starten tog sig særligt meget af. The Beatles skrev musik og spillede på livet løs. Sådan var det, da rockmusikken stadig var ung og naiv.

En sådan naivitet er der ikke råd til idag. Nu er store summer på højkant, store turnéer og kæmpe-gear til koncertsalene rundt om i Verden. Det har derfor været nødvendigt med en privat sponsering til dette formål. Logikken er, som historien med Beatles antyder, at uanset hvilket tøj, hvilken hamburger eller nøglering, idolerne besidder, så skal de private virksomheder nok finde ud af at benytte det til salg fremstød. Derfor kan man lisså godt få de private firmaer til at sponserer en turné, når man nu alligevel går i cowboybukser.

Denne tankegang er først ved at vinde indpas på den danske rockscene i disse år.

Den danske rockscene har fortrinsvist været sponseret af det offentlige. Støttemuligheder gennem ROSA til turnéer, til udgivelser og til udenlandsrejser har været benyttet, men osse enkelte kommuner har støttet rockscenen med tilskud til øvelokaler, lydisolering, udstyr til ungdomsklubber m.v. Denne offentlige sponsering har været tiltrængt og i det hele taget sparket standarden af den danske rockmusik i vejret.

Men der har osse været en pris for denne sponsering. I heldigste fald har det drejet sig om uendelige bunker af skemaer, der skulle udfyldes, offentlig overvågning og indblanding i interne sager, og i de værste tilfælde har det drejet sig om rockscenen som kasterbold i uvedkommende politiske slagsmål. Bureaucrati og politiske rænkespil har, som de udvendige faktorer de er, fået lov til at blande sig i rockmusikken. Det har været prisen – og der afdrages stadig!

I de sidste 3-4 år har den private sponsering vundet indpas ved siden af den offentlige. I vores midtersøgende samfund har vi altid som refleks været skeptiske overfor private initiativer. Det skal man osse være, men refleksionen måtte gerne byttes med en smule overvejelse en gang imellem. Historien med The Beatles viser, at uanset hvad vi gør, så tjenes der på rockmusikken af »udefra kommende« private virksomheder.

Selvfølgelig er der osse bagsider ved den private sponsering. Musikerne skal måske kun drikke en bestemt slags øl, måske være tvunget til at gå i bestemte sko – i det hele taget være tvunget til at styre deres behov i bestemte reklame-øjemed.

Det er omkostninger, som det må være op til den enkelte musiker at overveje. Det blir ikke min sag.

Det jeg imidlertid gerne vil blande mig i, er hvilke konsekvenser denne udvikling har for hele rockscenen. Sætter man sagen på spidsen kunne man forestille sig, at det for eftertiden blir de små bands, der ikke støttes af de private sponsorer, der skal trækkes med det offentlige bureaukrati og langsommelighed og underlægge sig de politiske kastevinde, mens de store bands skal gå rundt som levende plakatsøjler i snart sagt enhver offentlig sammenhæng. Grotesk? – Og en udvikling, der må overvejes mere alvorligt end blot resultere i grøn misundelse mellem de to lejre.

Alle store bands har været små. Og selvfølgelig handler succes i denne verden om kvalitet og ambitioner – men det handler osse om held og muligheder. Og hvis disse ikke er tilstede, dør den kvalitetsbevidste danske rockscene lisså langsomt. Og her kommer vi til det: Hvad skal rockscenen som sådan gøre med de penge, der bliver tildelt via den offentlige eller den private sponsering?

Det danske landshold har været sponseret i mange år. I Dansk Idrætsforbund har man længe vidst, at hvis man ikke støttede lilleputholdet i Smørum Nedre, fik man ikke noget landshold på længere sigt. Derfor har man besluttet, at de penge, landsholdet bliver sponseret med, bl.a. skal gå til små klubber og hold. Pengene går ned i systemet så fodboldområdet kan overleve på længere sigt.

Og det er her, jeg gerne vil slå et slag for den danske rockmusik. Sponseringen af de store bands er OK, men behøver vel ikke blot at gå til større gear, større lys, større overskud. Man kunne forestille sig, at der ved sponsering skulle falde en vis procentdel til nogle af de institutioner, der faktisk gør et stykke arbejde for 3. og 4. division i dansk rockmusik. Det kunne gå til at give plads for mere eksperimenterende musik i Danmark, legater – i det hele taget til forsøg, der skulle åbne op for en bredere rockscene i Danmark. Osse store bands har brug for inspirationer!

Og nu ved jeg godt, at der sidder en masse grå, der siger, at den ordning er umulig at administrere. Hvor der er vilje, er der håb, og man kunne forestille sig, at musikerne selv i den kommende periodes mange forskellige kurser og seminarer kunne diskutere administrationen af disse sager. Hvis ikke dette problem bliver ordnet, er jeg bange for, at scenen på bare lidt længere sigt vil gå midt over og kontakten mellem de to lejre afbrudt. Og så blir det for alvor sponsorerne der bestemmer, hvilke bands, der får lov at komme i første division.

h-a.

Cale

Nej, ikke J.J., men John Cale. Så hvis du vil gøre dig selv en stor tjeneste, skriver du Cale i kalenderen d. 5/12 i Stakladen, Århus og Saga, København den 7/12.

For de fleste behøver John Cale ingen nærmere præsentation. Ny-rockens Godfather,

som han kaldes, har med sine 45 år allerede skrevet sig en betydelig rolle i Rockens Historie. Med rødder tilbage til avant-gardebevægelsen Fluxus og senere tilknytning til multimediekunstneren Andy Warhole's projekter var Cale med, da gulvtæppet blev hevet væk, og rockmusik ikke længere bare var rockmusik. Sammen med Lou Reed, sangerinden Nico og Velvet Underground står Cale for de legendariske skiver »Velvet Underground & Nico« (bananpladen) og »White Light/White Heat«.

Siden har Cale arbejdet med og produceret for Patti Smith, Squeeze, Jonhan Rickman, Iggy Pop, Brian Eno m.fl. ligesom han har skrevet soundtrack til flere film bl.a. Warhole's »Heat«. Sammen med Brian Eno har han sågar lavet pladen »Music for Films«.

– Og selvfølgelig har manden også markeret sig med solo-Lp'er. Helt aktuelt med det flotte album »Artificial Intelligence«. En Lp med en utrolig musikalsk spændvidde, der rækker fra næsten rent akustiske numre til eksperimentelle lydmontager i en egen melodisk stil – aldrig anstrengt eller overbroderet; der leveres simpelthen ikke en eneste overflødig eller tilfældig tone. Cale fører stemmen på en gang råt og følsomt, han nærmest udsprer flammestik fra textens ild. Der er lyrik og et kalejdoskop af lydbilleder at hente i den Lp. En klassikere som må stå i enhver pladesamling.

Og ikke at forglemme. Cale in concert plejer fuldt ud at leve op til forventningerne, skulle jeg hilse at sige fra inkarnerede Cale-fans.

S.K.

Sanne Salomonsen

Rrrrrock'n'rrrrroll

Høj, klar og rå rock'n'roll lover pressemeddelelsen os på Sanne Salomonsens landsturne i december. At domme efter den nyligt udsendte LP kommer det sikkert til at holde stik. Tre garvede guitarister, Aske Jacoby, Jan Ettrup og Mats Ronander har hun med sig samt trommeslageren Klaus Menzer, percussionisten Jacob Andersen, bassisten Wili Jönsson og keyboardspilleren Pete Repete. Selv har dronningen proklameret, at nu spiller hun rigtig rock'n'roll, og det er, hvad der ligger hendes hjerte nærmest. Og vist er pladen både rå og rocket, men ret forskelligt fra det gamle Sneakers er det nu ikke.

Men Sanne har altid været en blændende god live-künstler, fuld af sprængstof og vitalitet og tydeligvis en sanger, der kan li' at synge sig helt ud for sit publikum.

Sanne Salomonsen med Band drager ud under mottoet: Ud af mørket vokser en sang, som stiger i styrke, sætter noget i gang.

EE

Lei Moe m. band på DK-turné.

Aloha, så er det Lei Moe tid! Lei Moe Band er igen på de danske landeveje efter en nylig overstået turne på Færøerne.

Lei Moe Band giver koncert i Montmartre, København, fredag den 13. december og i Århus bliver det efter de hektiske familie-juledage lørdag den 28. december på Vestergade 58.

Lei Moes band hedder det og Lei Moes band er det, for hun skriver og komponerer selv tekster og musik. Live er hun frontfigur, når hendes bløde stemme giver pop-rocken (med streg under pop)

skinner til at glide ned af scenen på.

Bag Lei Moe står Henrik Tvede på guitar (Dynamo), Michael Pramming på bas (ditto Dynamo), Flemming Steen Petersen på keyboards og Jeppe Reipurth på trommer (ex. Secret Oyster/Buki Yamas).

I løbet af 86 kommer Lei Moe ud med sin anden Lp, hjulpet af hendes mand som producer, Mikkel Bøttzauw, der også bistod ved fødslen af hendes første Lp »High«.

Så drøm dig »langt væk og bort herfra«, med Lei Moe Band, hvis du ellers tør.

hk

Udgivet af GAFFA, Guldsmedgade 23, o.g., 8000 Århus C, tlf. (06) 12 98 99

Ansvarshavende for dette nummer: Henrik Adler

Medarbejdere ved GAFFA: Robert Borges (RAB), Poul Martin Bonde (Poul Pigtråd), Jørn T. Andresen (jønne t), Ellen Enggaard (E.E.), Henrik Adler (h-a), Troels Hulgard (troels), Povl Sloth (sloth), Bo Sørensen, Dorthe Nielsen, Svend Foged (sf), Steen Sonne, Jan Due, Henning Jensen, Susanna Neimann, Susanne Kier, Kaj Lehmkühl, Erik Sloth, Eva Johansen, Helle Kjærulff (hk), Jan Eriksen, Steen Skole, Frank Jørgensen, Claus Winfeld, Martin Kongstad, Nana Reimers, Jesper Andersen, Kristian Boris, Ruben Jacobsen, Jan Jul, Mads Kastrup.

Annoncer: 12 98 99.

Dorthe Nielsen, Kirsten Jakobsen.

Lay out: Kirsten Jakobsen.

Sats: Jysk Fotosats.

Tryk: Hornslet Bogtrykkeri.

Oplag: 80.000 eksemplarer.

Deadline for næste nummer: redaktionelt: 17/12.

Annoncering: 27/12.

GAFFA udkommer næste gang den 4/1.

Gironummer: 4 376 897.

ISSN: 0109-0097.

Forsidefoto: Nana & Henning Stærk taget af Jan Jul. Århus: Funk Connection. (Jan Jul) København: Die Kapelle. (Nana Reimers)

Sidste dans med Globetrotters

En af Sveriges mest populære rockgrupper **Björn Afzelius & Globetrotters** har besluttet sig for at holde mens legen er go'.

Björn Afzelius, har arbejdet sammen med Globetrotters siden 1980 og har med dem opnået stor succes i det meste af Skandinavien.

Specielt her i Danmark er gruppen blevet et stort koncertnavn med jævnlige turnéer og optræden på de store festivaler. I december '82 udsendte de den dobbelte-live-lp »Danska Nätter« som vel må siges at være udtryk for Björn Afzelius & Globetrotters nære tilknytning til det danske publikum. Gruppens sidste turné er således også lagt her i Danmark og i den anledning har GAFFA talt med Björn Afzelius om, hvad der sker i fremtiden og om grunden til gruppens farvel.

– Vi står på toppen nu og så er det tid at holde op,

hvis man gerne vil huskes med respekt, indleder Björn Afzelius, og på spørgsmål, om de lange turnéer har haft nogen indflydelse på spillelysten i gruppen, svarer han:

– Nej, vi kan godt li' at være på tur, der er ikke nogen personlige problemer indenfor gruppen. Beslutningen om at holde op, er en fælles beslutning og der er ingen personlige konflikter bag.

– Men jeg tror, at enhver musikalsk konstellation har en periode, hvor man udvikler sig sammen. Derefter må man søge nye konstellationer.

Fremtiden?

– Jeg selv tager et år fri fra band-samarbejde, hvor jeg forsøger mig alene med min guitar. Jeg skal også ud at spille sammen med Mikael Wiehe, for at tjene til føden. Vi har også planer om at komme til Danmark i løbet

af efteråret '86. Indtil videre har vi en fast aftale om at spille i København den 1. maj. Men lige i øjeblikket lever jeg et stille og roligt liv sammen med min familie og arbejder dagligt fra 9 til 16 med at skrive nye sange.

Fortsætter resten af Globetrotters sammen?

– Nej, vores tangentspiller Olle Nyberg er flyttet til København og spiller nu med Henrik Strube. Nogle af de andre har i forvejen et lille bluesband, som spiller på de små klubber, hvilket for dem har været en go' kombination med Globetrotters som jo har spillet på de helt store steder.

Den sidste tur er også lagt i hallerne og de store sale rundt om i landet. Björn Afzelius & Globetrotters startede den 3. december i Islev Bio og gi'r i alt 11 koncerter, den sidste blir' knaldet af i Falkoner Teatret i København den 14. december.

RAB

Foromtaler

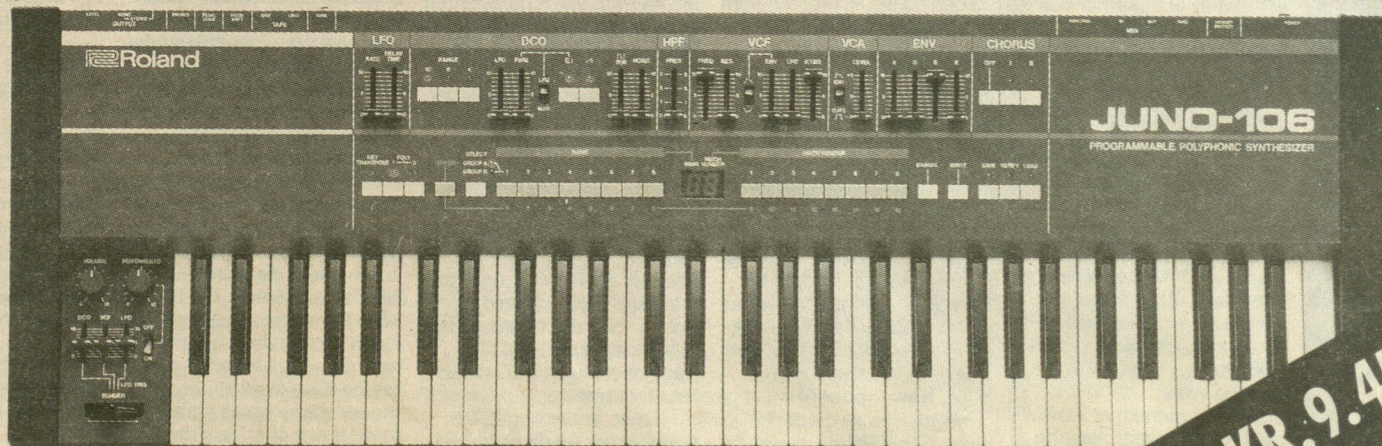

JUNO 106 ER BLEVET ENDNU MERE POPULÆR!

JUNO-106 – vel nok en af vor tids mest populære polyfoniske synthesizers. En nødvendig enhed i ethvert professionelt keyboard setup, med alle de uundværlige tilslutningsmuligheder. Roland key-

boards er kendt og brugt af alle der elsker sofistikeret lyd så kridt hellere skoene hvis du er undtagelsen der bekræfter reglen. Prisen er blevet meget mere populær. Normalpris: kr. 11.250,-

 Roland

KR. 9.450,-

Interview

Rockmusik på liv og død

– Interview med den svenske rockmusiker Ulf Lundell

Af Jan Eriksen

Ulf Lundell har fornylig været i Danmark for at promote sin nye Lp, »Den Vassa Eggen«. Endnu er han dog ikke særligt kendt her i landet, hvor mange allerhøjest kender hans hymne, »Öppna Landskap« – sangen, der er blevet Sveriges nationalsang, nr. 2, næst efter »Du Gamla, Du Fräa«.

– Jeg har truffet Kongen af Sverige og vagtparaden. Jeg har truffet dem alle sammen. For mig var det overhovedet ikke meningen at blive noget stort med den sang. Den

handler om frihed, og da den blev populær, blev den ligesom min frihedssang. Men jeg vil ikke have, at man tager sangen fra mig. Kunstnere og andre, der bliver virkelig

RIGTIGE
ANDERS'ER
OG
MARIUS'ER
GIDER KUN
HVIS
GREJET ER
GODT

Der er stadig riv i Østjysk Musikforsyning! Showet ruller. Folket jubler for Gud-ved-snarthvilket-ar-i-træk.

Det bli'r ved at gå godt fordi ØM sætter på høj kvalitet. Altid.

Anders og Marius - de rigtige, altså - har for eksempel stået på nakken af hinanden for at finde de bedste strenge at slå på.

De har valgt Martin. Ka' det blive bedre?

MARTIN
STRINGS

Dansk Guitar Import, Århus

Brande: Brande Musik - Esbjerg: Løren - Frederiksberg: Center Musik - Haderslev: Hørdrup og Hall - Hjørring: Musikhuset - Århus: Amøbel Musik - Holbæk: G-Nogen - Høst: Centrum Musik - København: Kasper - København: Lyngby: Kasper Musik - København: Centrum Musik - Ring: John Gottfredsen Musik - Sønderborg: Lige Big Horn - Slagelse: Hørdrup - Svendborg: Agren Musik - Tårnby: The Musiccenter - Viborg: Musikcenter - Viborg: John Gottfredsen Musik - Vejle: Tønderhuset - Ålborg: Musikhuset - Århus: Århus Musik - Århus: Gøttrupskolen

Under Riller

Julen står for døren. Humøret er højt, og der sker ikke en skid i branchen – hvem det så er, som én så klogt sagde. Og uanset om den danske rock er død eller ej, så svælger verden i mest solgte plader, mest solgte T-shirt, mest udsolgte koncert osv. – verden sulter og grisen er forlængst slagtet. Et helligt dyr forresten, den gris ...

Jul i det gamle svineri eller ej. Studenterne bevæger sig stadig til Nøddebo, op til denne Blicher, eller også betaler de af på gælden – og måske er det derfor, at så mange melder sig ind i vegetariske foreninger. Derfor stagnerer landbruget, der kommer mindre og mindre kød på rocken, og et telegram, jeg fik ind ad døren i går, fortalte at den gamle og hæderkronede forening »Rock Mod Vegetarer« snart må dreje nøglen om. Den sidste olie var forlængst brugt, og benene på den sidste kotelet kunne ikke mætte mere. Så sørgelig den lille gris er, som formanden sagde i sin nekrolog over foreningen, og så sang man ellers med grøde i mælet:

En vegetars mave er så sløj
det'r på grund af alle de løg
men vi sir til hver en sinke
vi ROCKER os ikke en skinke

Heldigvis opholder min gode ven Hardware sig stadig i London, og fra hans gasopvarmede møblerede værelse til 40£ om ugen, har han endnu engang været i stand til at stave sig igennem et brev til det hastigt ekspanderende magasin KNIV ...

London, Lukket november 85
Over Bølger
Kære Poul,
Julen står for døren (nu må de sgu snart holde med det juleævl (den gamle red.)) og de forfrosne hjerter svulmer op.

Sct. Bob (Geldorff) tændte julelysene i Londons største handelsgade (Det var startskuddet til »Light Aid«), og nu er den engelske musikverden igang med en ny runde godgørelse. Således deltog Pete Townshend (det magre rær) UB 40, Spandau Ballet og mange andre berømtigheder i en 24 timers faste, forrige weekend, i solidaritet med de sultne verden over.

Arrangementet gik populært under navnet »Lights Aid«, og alle kunne være med. Den klassiske musikverden er også oppe på tærerne. Forleden var der støttekoncert til fordel for døve børn! (Classical Aid ???) På programmet var bl.a. Beethovens 5.

Men måske er en bedre verden på vej. En verden som overflødiggor den private godgørelse: Margaret Thatcher har netop bebudet (måske i et anfald af akut julehysteri) at hun træder tilbage – om fem år!

Jeg er også kommet i julehumør og vil fortælle en vits: Hvad har USA, som England ikke har? Jo, USA har Ronald Regan, Bob Hope og Stevie Wonder! England har Margaret Thatcher, No Hope og No Wonder – ha ha ha ha (GAFFEL KNIV betaler pr. ord ikke?) ha ha ha ha ...

Nå, New Model Army griner nu ikke så meget for tiden. Deres USA-tourne er netop gået i vasken, da man

har forment gruppen indrejsetilladelse. De amerikanske myndigheder finder deres tekster anstødelige og umoraliske. Sjovt nok hedder NMA's nye single »Brave New World ...«

Ian McCulloch fra Liverpool-bandet Echo & The Bunnymen er også lidt nede for tiden. I et interview kom han for skade at kalde 50% af Liverpools indbyggere for afskyelige og suspekter! Så var helvede løs. Nogenlunde som dengang John Lennon sagde, at Beatles var større end Jesus.

Ian alias Big Mac/Big Mouth undskyldte sig senere med, at han var sur den dag, da han på det seneste havde haft 6 indbrud i sit hus. Nu har Big Mouth altså også erklæret, at han vil holde kæft, for altid.

Robert Smith fra The Cure derimod, tager lidt lettere på tingene. Til magasinet The Face siger han: »Jeg har ikke været ædru en eneste aften i år.« Ak Poul, vores helte, enten er de på stoffer eller på sprut. Men ingen medlidenhed med Robert Smith, han har det med sprut som en katolik har det med paven. Han forklarer: »Jeg drikker fordi 1) det er sjovt 2) alle mine helte – Dylan Thomas, Tennessee Williams, F. Scott Fitzgerald m.fl. gik i graven som legendariske drukkenbolte og 3) har man bekendt sig til pkt. 1 og 2, kan man ikke holde op med at drikke. Ok – det er da noget af et skulderklap her op til decembers julefrokostmarathon, hvad med en frokost-aid?

I øvrigt, er der noget, der fungerer her på disse forbandede øer, så er det fandme

Pete Townshend

fadølsmaskinerne. Bortset fra forleden, da jeg var til UB 40 koncert. Fed, fed, koncert, manner. Vi var mindst 10.000, og vi dansede og sang »Red Red Wine« og »I Got You Babe« (Med Crissie Hynde). Og så var det, jeg blev tørstig – men øllet var udsolgt!!! I stedet købte jeg så popkorn, der i dagens anledning var ristet i sirup. Den koncert kunne jeg smage i flere dage efter.

Og så har New Order afsløret, hvad berømmelsen egentlig betyder for dem: »Nu har vi råd til at købe 3 sæt guitarstrenge – ad gangen. Og vi kan smide de gamle væk – eller forære dem til The Stockholm Monsters«. Jeg ved ikke, hvem Stockholm-uhyrerne er, men du har da tit fortalt om de fattige danske musikere, der møder sultne op på jobbet, fordi de har ofret de sidste skillinger på nye strenge.

Fortæl dem, at New order bor i Manchester, dér er strenge at hente. (Læs mere om denne interessante problematik i »Kolde omklædningsrum og en kasse cola«. Forlaget Ske, 8 s. fotokopieret, Danmark 84 cop. Tråd-Entreprises.)

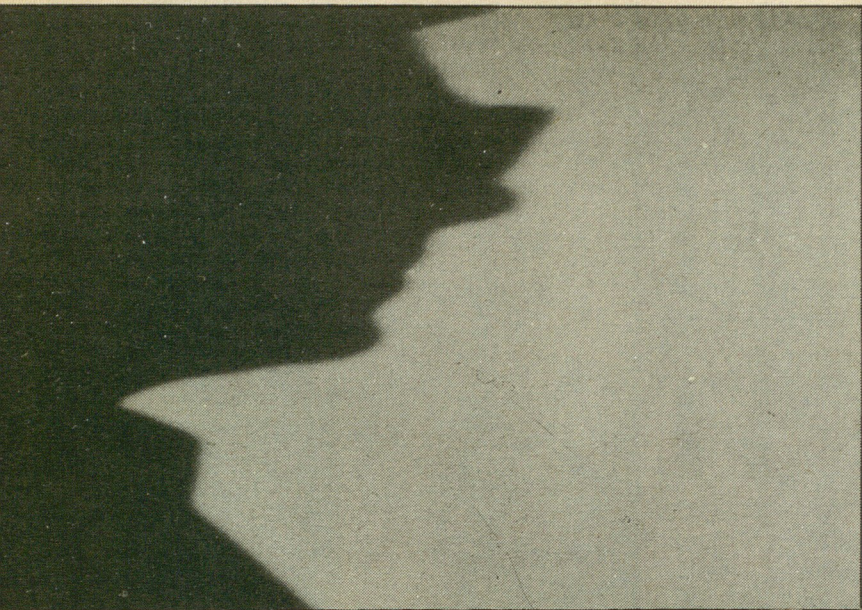
Yours truly
Ian Hardware

PS. Tak for pengene – kunne du ikke sende et fjernsyn?

Svar til flere: til jul ønsker Hardware sig en enkeltbillet hjem, men den gamle redaktør er ubøjelig og Ian – den dér med de enkelte ord, den går ikke i udlandet. Sorry.

Alt ved gamle, mens årsungerne danser på diskotekerne, og mørket lissom er mere mørkt.

Deres Poul Pigsko

populære, bliver jo nærmest andres ejendom – det gør jeg aldrig.

Og dog! Da jeg sad og snakkede med Ulf Lundell i Hotel Plaza's bar blev han pludselig genkendt af fire svenske forretningsfolk, som for en kort stund glemte facaden og opførte sig som miniputter, der opdager Preben Elkjær stå i et hjørne af skolegården. Lundell forsikrede, at han selvfølgelig snarest muligt ville besøge dem i en eller anden Club i Göteborg, selvom hans øjne fikserede den efterårsblå himmel over Hovedbanen og sang med på hans eget omkvæd: »Jag har det bäst i öppna landskap«. Eller også tænkte han på en linie i sin hidtil mest Springsteen'ske sang »En Fri Man I Stan« fra den nye LP: »Jag kanske flyttar ner till Köpenhamn i vår«.

Mellem håb og syndefald

Lundell prøver at leve et »nytt liv«, som han også, meget stærkt, synger om. Et nyt liv og en anden luft ovenpå skilsmissemis og opgøret med den Barbro, han ofte har besunget. Hele den nye dobbelt-lp er i hele sin ubeskyttede nøgenhed en saga om før, under og efter det store brud – en vedkommende sangcyklus om åndenød, jalousi, sammenbrud, krig, selvtransaktion og håb. Lundell fører »den skarpe kniv« smerteligt direkte, ligesom f.eks. Dylan gjorde på »Blonde On Blonde«. Sammenligningen er ikke tilfældig, for musikalsk står han i stor gæld til selvsamme og dennes efterkommere som Springsteen og James Taylor. Stor lyd, kraftige trommer, guitarer og keyboards og så disse strygere, smukke som en skærgårdssommernat. Især celloen, som med Lundells egne ord rammer selv »Den Vassa Eggen«'s tone, fordi den lyder så håbefuld og samtidig meget dystert.

– Pladen er håbefuld i og med at musikken er så kraftfuld, teksterne har form af syndefald. Men om den er egentlig dystert ved jeg ikke – man behøver bare at kigge ud på gaden for at se dystre ansigter. Denne plade handler om de kærlighedsforhold, som holder, og om dem, der ikke holder. Det er måske dystert, men sådan er livet dystert.

Lundell-ægteskabets ruin blev ikke mindre omkostningsfuldt af, at det bekræftede, hvad Ulf Lundell egentlig altid

har vidst, sådan rent rationelt: – Ægteskabet er en løgn vi er opfostret med fra barnsben, som vi forsøger at holde ved lige. En løgn, som er den største drøm for mange. Men jeg har da ikke noget mod folk, der er gift. To af mine musikere blev gift i sommer – hvad skal jeg sige til dem? Held og lykke, sagde jeg, »I love you«.

Mats og Sanne

Spørgsmålet er nok, om mennesker, der bliver »kär«, og som kan lide det dér med ringen, ikke også for fremtiden bliver gift og skilt. Selv vil Lundell ikke udelukke, at han selv – i en fjern fremtid – kunne plumpe i. Måske kan ægteskabet måske ligefrem bruges konstruktivt.

– Noget af det bedste, der er sket det sidste stykke tid, er vel for fanden, at Sanne og Mats er blevet gift. Vi kan håbe på, at det er et tegn på at vore to landes musik bliver involveret mere i hinanden.

Sagde Lundell, da vi snakkede om dansk contra svensk rock. Vi kender jo alle vores egen og svenskernes fordomme om hinandens rock-musik, og ved, hvor svært nabolandenes rock har ved at slå igennem hinsides.

– Det her med, at vi ikke interesserer os for hinandens udtryk er frygteligt forkert. Hvorfor lade sig involvere i så meget engelsk, amerikansk og tysk musik, når vi nu er lige i nærheden af hinanden.

Personligt mener undertegnede, at der sker – betydeligt – mere i svensk rock end herhjemme for øjeblikket. Grupper som Leather Nun, Nomads, Imperiet, Lolita Pop og den gamle Dylan-skole (Lundell, Wiehe, Hylander) har hver på deres måde ti gange mere fremdrift, end der kan være i en Carlsbergvogn. Jeg spurgte Lundell om årsagerne

– ...Det er et underligt, men godt spørgsmål... Vi vil ikke lilles i søvn. Vi vil røre op i vandene, ligesom analyser og sige: Hvad fanden er det her. Vi vil ikke charmere og gennem krisen – vi larmer. Desuden lytter vi meget mere til, hvad der sker i USA.

Det kreative uhyre

Lundell er en meget produktiv kunstner. Udover sine mange plader og koncerter har han skrevet digte, et filmmanuskript og skønnerlitterære ting, hvoraf to romaner »Jack« og »Kysset« er oversat til dansk. Han kan overkomme det hele, fordi det simpelthen er hans

liv. Et spørgsmål om at virkelig gøre sig selv ved at larme – og skrive – det har altid været arbejderklassedrengen Ulf Lundells eneste chance i livet.

– Nogle går ind i et rock'n'roll-band, men man kan faktisk også sætte sig ved skrivemaskinen og skrive en bog. Jeg har skaffet mig min uddannelse ved at læse mange bøger, og ikke, som min far ellers ville have, ved at uddanne mig til ingeniør. Det blev jeg aldrig, men jeg kan godt lide at tænke på, hvilke broer jeg kunne have bygget.

– Jeg kender en masse meget litterære og intellektuelle mennesker, men den egentlig skabende kraft, er jeg overbevist om, ligger i arbejderklassen. Jeg har altid beskæftiget mig med mennesker fra arbejderklassen, som har lavet noget godt. F.eks. de amerikanske arbejder- og new

waveforfattere.

Når Ulf Lundell arbejder, hvad enten han skriver små digte, lange romaner, musik eller står på scenen, fornemmer man, at han slipper sig selv løs, giver den stækkede anarkist i hjertet frit løb – eller som hovedpersonen i »Kysset«, Kennet, slipper uhyret, galskaben løs.

– ... Ja, alle mennesker har et uhyre boende i sig. Alle mennesker, som er opvokset i et »normalt« samfund, som det danske eller svenske. Et uhyre, som vil noget helt andet, end det er tæmmet til. Det kommer frem ind i mellem i ethvert menneskes tilværelse. Det er vel at mærke et godt uhyre. Det er måske et dårligt eksempel, men tror du ikke, at hele Christiania er sådan et uhyre? Et stort uhyre med krop og sjæl.

Og sådan er det jo i bund og grund også med rockmusik:

– For mig skal rock'n'roll være et spørgsmål om liv og død på en eller anden måde. I studiet kan man jo lave, hvad man vil, men på scenen skal rock være på liv og død. Dem, der har gjort det bedst, synes jeg er Springsteen, Patti Smith, Elvis Presley, faktisk, Keith Richards og Stones. Joakim Thåström fra Imperiet har lavet nogle ting, som ligner liv og død. Faktisk synes jeg, at det eneste, der er sket i svensk rock'n'roll de sidste 3-4 år er Thåström.

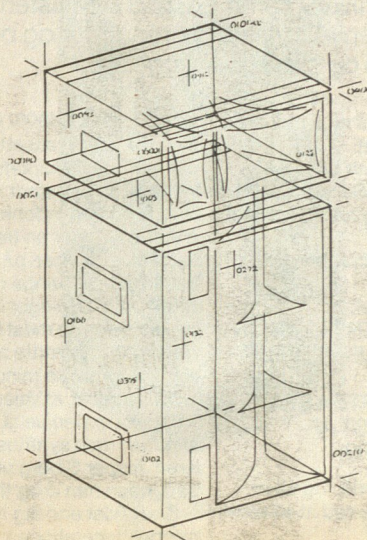
Kim Larsen har faktisk også gjort nogle ting på liv og død.

»Kim Larsen«!, tænkte jeg højt, mens jeg i tankerne sammenlignede en mindeværdig Gasolin koncert på Falster i '73-'74 og »Midt Om Natten«-pladen. Det er da vist et stykke tid siden? Jeg blev sat på plads:

– Der tager du fejl. Et

menneske, der har spillet rock på liv og død kan aldrig slutte. Det tror jeg ikke på! snapper Ulf Lundell mig af, retter sig i stolen og stirrer lige på mig. Den mand tror på rockmusikken midt mellem liv og død – det mest livskraftige sted for ægte rock'n'roll.

NEXT...

PROJEKT: SPECIFICERET COMPUTER-DESIGNET INTEGRERET SYSTEM SOM KOMBINERER MAKSIMALT AKUSTISK OUTPUT MED OPTIMALT FREKVENNS OG DYNAMIK OMRÅDE.

STOP PRESS: KOMPLET STUDIE
Fostex B-16 incl. 8090 remote og Seck 18-8-2 mixer.
Kun kr. 89.990,- incl. moms. (Vejl. pris) (Excl. moms kr. 73.762,-).

16 spor Fostex® B-16

-den økonomiske proff-løsning!

Ægte professionel studie-teknik forudsætter en båndmaskine med masser af spor – gerne hele 16 spor som Fostex B-16.

Men modsat andre 16 spors optagere anvender Fostex B-16 de forholdsvis billige 1/2" bånd. Derved ned sættes båndudgiften til en brøkdel. Takket være 15" båndhastighed og den indbyggede musikvenlige Dolby C støjreduktion er de tekniske data alligevel på højt proff-niveau. Og lyd kvaliteten tilfredsstiller selv det mest kræsnese øre.

Fostex B-16 har også kurtiseret med fremtiden via tilslutning for MIDI/ SMPTE autolocator (Fostex 4050) og SMPTE synchronizer (Fostex 4030/35). Så kan du fx synkronisere musik-video'er.

Fostex B-16 er på rekordtid blevet accepteret som rigtig proff-udstyr...men se så prisen:

67.527,-

Vejledende udsalgspris incl. moms. Prøv at sammenligne med hvad du ellers skal gi' for en professionel 16-spor båndmaskine

Super Sound
Skindergade 27
1159 København K
Telefon 01-32 50 88

Super Sound

AB Musik
Klostergade 68
8000 Århus C
Telefon 06-19 87 33

AB musik
Studie- & Lydteknik ApS
Skjulhøj Allé 57
2720 Vanløse
Telefon 01-71 33 44

SLT

Kærlighed til kniven

Af Kristian Boris

Foto: Nana Reimers

Michael Valeur forsvandt i efteråret på Sumatra, men er nu efter et længere hospitalsophold for leverbetændelse ved at komme til hæfterne. Han har netop udsendt en etnisk inspireret LP, »Kærlighed til Kniven« sammen med synthisten Jesper Siberg. Kristian Boris talte med Valeur om årene som næsten autoriseret punk-digter og om vejen væk fra den presseskabte rolle. En vej ind i musikkens og sjælens skyggeland.

Det var simpelthen historien for en journalist.

Michael Valeur sporløst forsvundet på Sumatra. Død af smitsom sygdom? Dræbt af kannibal?

Formiddagsbladene ville gå amok.

Ekstra Bladet:
PUNK-DIGTER FORSVUNDET I JUNGLE-HELVEDE.

BT:
KENDT DIGTER SEX-PINT OG SPIST AF-KANNIBALER?

Sikken historie. Og så er den endda lige ved at være rigtig nok.

Michael Valeur, der for tre år

siden vakte voldsom opsigt med sin første kassettebåndsdigtsamling, »Mørkets splintrede øje«, forsvandt rent faktisk på den indonesiske ø i efteråret. Under en tre måneders rejse blev han på Sumatra frastjålet sine penge og måtte vente på forsyninger hjemmefra, alt imens de mest fantastiske rygter begyndte at gå i København. Ikke mindst aktualiseret af, at Valeur havde indspillet materiale til en LP sammen med synthesizer-spilleren Jesper Siberg umiddelbart inden han drog til Asien.

Skulle det endelig lykkes ny-rockgenerationen at få sin Eik Skaløe?

Ikke helt! Men BT og EB kunne have fået en tåreperrende fortsættelse af dramaet:

Musiker-ven finder Valeur dødsmerket blandt vilde...

Jesper Siberg tog faktisk til Indonesien, og inden længe var den 24-årige Valeur bragt tilbage til København, hvor han blev indlagt med blandt andet leverbetændelse.

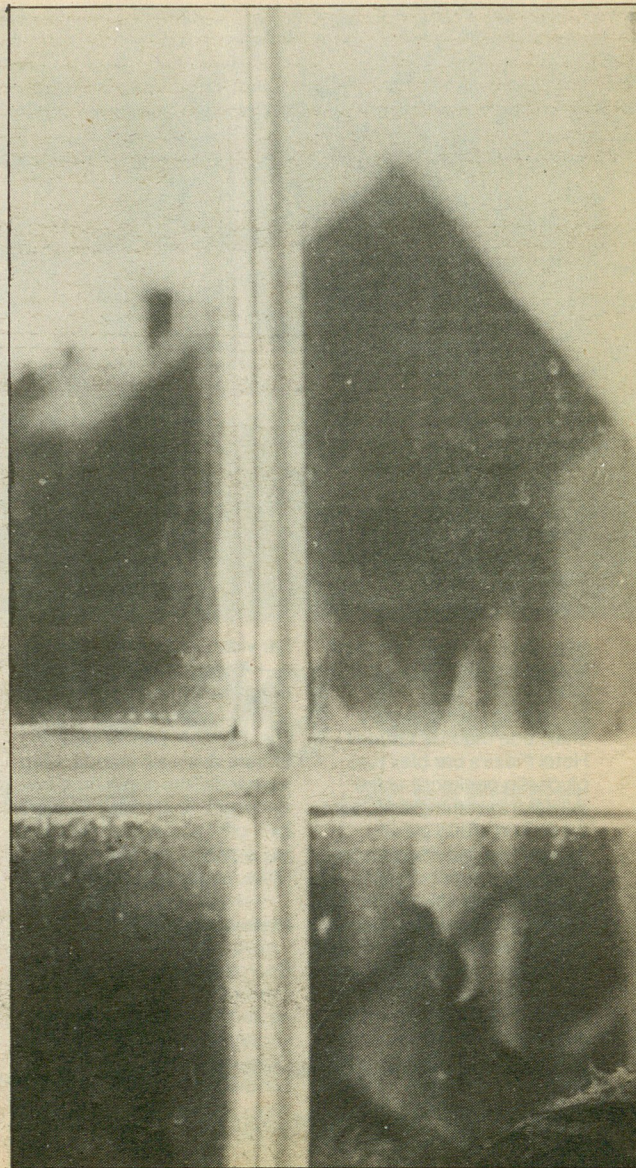
Om punk-udnævnelsen

GAFFA mødte Valeur i slutningen af november, da han stadig døjede med efterveerne af sin leverbetændelse og som en fortvivlet kæmpede

for at genvinde 10 tabte kg. Han var blevet de tre år ældre, siden interviewereren

Interview

første gang mødte ham under presse-ruset i forbindelse med formiddagsbladenes kanonisering af den unge mand som *punk-digter* og *BZ-poet* vinteren '82-83. Dengang sammenstød mellem BZ'ere og politi blev

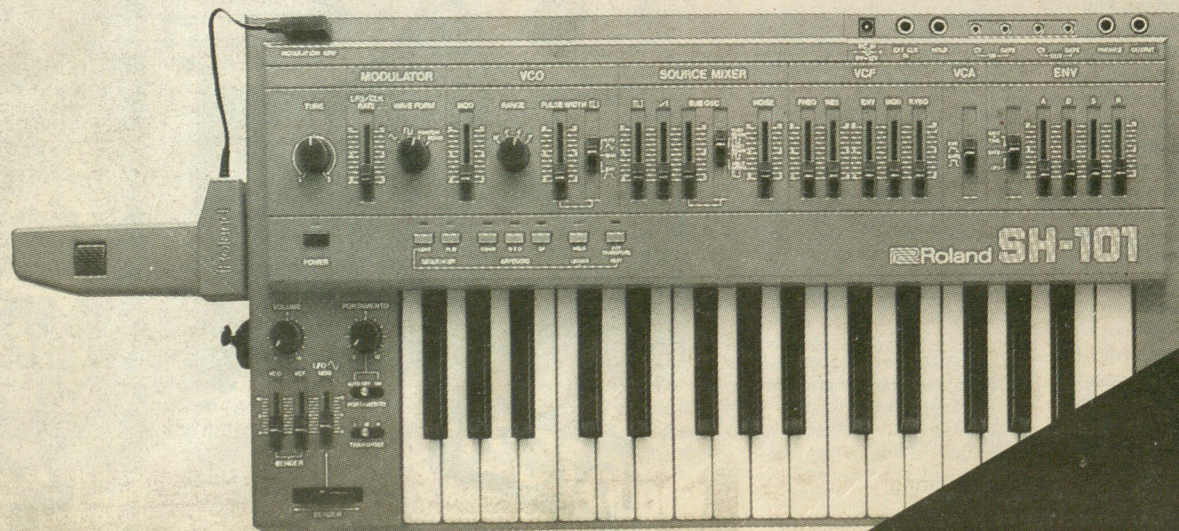
NU LYDER PRISEN PÅ SH-101 MEGET BEDRE

SH-101 anvendes af professionelle såvel som amatører verden over. En fantastisk bas- og solo-synth der har lyden af succes. Af features kan nævnes: indbygget 100 steps digital sequencer, arpeggio, portamento, keytranspose, bender/vibrato-

controller og meget, meget mere. Og nu får du en endnu større chance for at "trykke den af", helt fremme ved scenekanten. For prisen har fået en meget bedre lyd.

Normalpris: kr. 4.960,-

 Roland

**SPECIALPRIS
KR. 2.995,-**

Michael Valeur, 24 år, tre år ældre end BZ-myten og på vej ind i sit voksenliv på evig søgen. »Sådan er vi mange, der hellere elsker med kniven end med tomheden«.

omtalt som »gadekrig« af pressen...

Det var et af Valeurs første interviews dengang, og han havde netop talt om sin frygt for at blive stemplet som punk eller BZ.

— Og det var jo lige, hvad jeg blev, og på et tidspunkt var jeg vel den kendteste ukendte digter overhovedet. Der var mange fra BZ, der blev sure over den rolle, jeg fik, men jeg følte ikke, at det var, fordi jeg selv førte mig frem. Det var noget, der bare skete... Men jeg er fandme ked af, at der dengang kun blev fokuseret på BZ-elementet i Jespers og mine ting. Det betød jo blandt andet, at jeg aldrig er blevet anerkendt af andre digtere.

— Men det gav mange jobs, hvor Jesper og jeg kunne arbejde mere med at integrere ordene i musikken. Vi har måske haft op mod 100 jobs på de to år, der er gået. Vi har været ude i landets fjerneste ender, og generelt har det været sådan, at jo længere væk, vi var, jo mere kom det til at dreje sig om politi mod BZ'ere, hvorfor vi så ud, som vi gjorde... Og selvfølgelig blev vi trætte af at rejse rundt og være politiske slogans, men det har jo også at gøre med, at vi faldt ind i en tid, og så blev der fokuseret på det.

Digter? Musiker? Træt...

Samtidig løb Valeur og Siberg, der samtidig spillede i det nu efterhånden opløste Scatterbrain, fra Herodes til Pilatus for at få udgivet nye ting.

Pladeselskaberne svarede: Prøv et forlag. Og forlagene mente til gengæld: Prøv et pladeselskab.

— Vi fik virkelig glimrende kritik, men der var ingen, som

fandt det rentabelt at udgive noget med os.

(Ziggy, en københavnsk pladeforretning, stod dog bag udgivelsen af et bånd, »Det drejende punkt«, som stadig kan fås. Derimod er »Mørkets splintrede øje« forlængst udsolgt.)

— Alting begyndte at blive surt. Vi indspillede tingene til »Kærlighed til Kniven« (den nye LP), men jeg fandt alt så uudholdeligt, og så tog jeg til Asien i tre måneder for at komme væk. Da jeg så kom hjem syg og træt, og samtidig vidste, at jeg var skidetret af at rejse rundt og samtidig være uden penge, ja, så var jeg faktisk indstillet på helt at holde op, når SAM Records også ville give os et nej. Men så var det, at de sagde ja.

De grå zoner

Forskellen på den nye LP, der er indspillet i Sibergs hjemmestudio og finpudset i Hookfarm, og så »Mørkets splintrede øje« er ifølge Valeur, at de første ting beskrev, hvordan verden er, mens han nu fokuserer på, hvorfor den er, som den er. Går ind i menneskets grå zoner.

— Vi arbejder mere med de intense ting. Alt er mere nuanceret for at få de psykologiske grænser frem. I pladens sidste nummer, »Industrial Tid« kan jeg fx hele tiden høre nye nuancer.

— Om det er en religiøs plade?... Vi beskæftiger os meget med det spirituelle, men lad

være at bruge ordet religiøs. Man vil misforstå det. Vi har jo den her dødrådne folkekirke-tradition.

— Digterisk starter pladen med et brag og slutter stille, og det er jo i modsætning til traditionelle historier, fortæller Michael Valeur.

Farven på lydene og musikken er grå, og på spørgsmålet, om det ikke er en dyster og melankolsk plade, de har lavet, svarer Valeur, at han hellere vil kalde den »melankolsk og åben«.

— Og »sådan er vi mange, der hellere elsker med kniven end med tomheden«...

Valeur reciterer på pladen, »og det er bevidst for at holde på digtmediet. Sang jeg, var vi bare et band mere«, ligesom han spiller saxofon. Jesper Siberg betjener synthesizere, mellotron, forskellige etniske instrumenter, guitar et enkelt sted og trommemaskine et andet. Jakob Hougaard Jakobsen bidrager med et væld af båndsløjfer. Desuden er der knust glas og jernplader, »som vi endelig har lært at kontrollere, så det er blevet meget mere end hærg«.

— Lp'en er udstyret med teksthæfte, som indeholder sort-hvide reproduktioner af den i Danmark bosatte, uruguayansk fødte, Mario Di Lucci. At han ville bidrage, kom som et chok for Valeur.

— Jeg er mere end almindeligt begejstret.

Salg & erfaring

— Men selvfølgelig er der da mennesker, der har hørt

Mellem den nye LP og den første udgivelse har der været forholdsvis stille om Michael Valeur. Han har udgivet et enkelt kassettebånd mere, turneret landet tyndt og så ellers medvirket i Claus Bohm-filmen »Totem« om punk-generationen. — Jeg skulle have været hovedperson, men jeg kom op at skændes med Bohm, fordi jeg ikke ville være med til det fantasibillede, han havde af mig. Jeg blev simpelthen rårøvet. Alle digtoplæsninger er klippet ud, og jeg står tilbage som den totale narcissist.

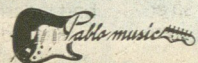
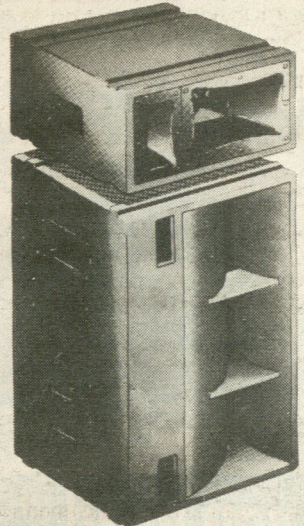
pladen, som har sagt: Den kommer I aldrig af med... Men ærlig talt — det er jeg ligeglad med. Nogle skal nok købe. Og det er alligevel ikke min motivation for at lave en plade. Jeg synes, det er vigtigt, at der kommer noget reelt godt i disse maxi-tider. Og de samme mennesker må da også sige, at de synes, pladen er god.

Valeur/Siberg er parat til at tage ud at præsentere pladen, men der ligger ingen planer.

— Det har der aldrig gjort. Vores jobs er altid kommet ved, at folk har ringet til os. Og hvis de ringer ingen, så tager vi ud... Problemet nu er jo nok, at vor musik nu kræver, at man hører efter.

— Pladen går imod tidens strøm. Nu skal alt jo være så salgbart som muligt. Mene noget må man ikke. Generelt kører denne plade meget på søgen. På at komme videre med livet. Folk finder for hurtigt bare én løsning og holder fast i den. Min livsstil er at søge og finde noget nyt... Erfaring er ligesom det eneste, man kan tage med, når man dør. Alt andet er forgældet.

NEXO PARIS

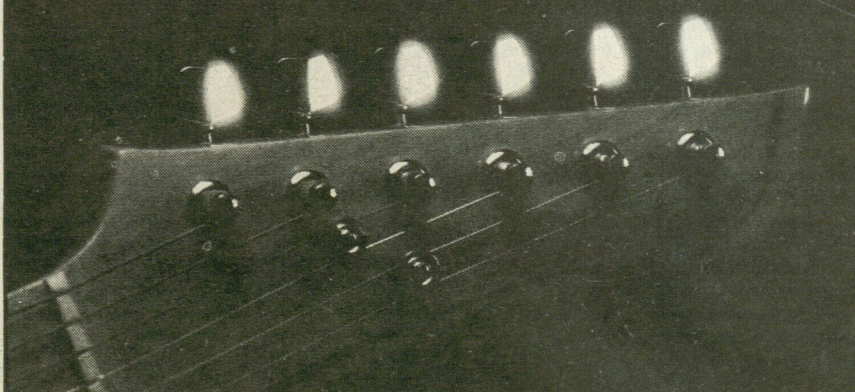
RING ELLER SKRIV EFTER TEKNISKE SPECIFIKATIONER PÅ DET FÆRDIGT PRODUKT. PABLO MUSIC STUDSGADE 17. 8000 ÅRHUS C. 06 182922

BORN TO ROCK

VANTAGE el-guitarer er normalt ikke en guitar man sælger billigere — — — det er de simpelthen for gode til!

Når vi alligevel gør det — så er det for at chokere.

Så det er nu du skal handle — kun begrænset lager!

MODEL 545 1/2-acc. Alm. pris 3.100,00 Vor pris 1.995,00	MODEL 565 1/2-acc. Alm. pris 3.735,00 Vor pris 2.460,00	MODEL 455 1/2-acc. Alm. pris 4.665,00 Vor pris 2.995,00	MODEL 330 Avenger Alm. pris 2.995,00 Vor pris 1.995,00 incl. etui
MODEL 330MX Avenger Alm. pris 3.585,00 Vor pris 2.470,00 incl. etui	MODEL FV575 Flying V Alm. pris 2.985,00 Vor pris 1.645,00 incl. etui	MODEL X35 X-series Alm. pris 3.495,00 Vor pris 2.110,00 incl. etui	MODEL X77T X-series Alm. pris 2.995,00 Vor pris 1.895,00 incl. etui
		MODEL X88 X-series Alm. pris 3.195,00 Vor pris 1.995,00 incl. etui	MODEL FV575 Bass Flying V Alm. pris 2.975,00 Vor pris 1.850,00 incl. etui

MUSIK UDEN GRÆNSER...

Skindergade 27 - 1159 København K - 01-325088

Fri forsendelse overalt i Danmark — 8 dages fuld returret — 1 års garanti —

Danmark på riller

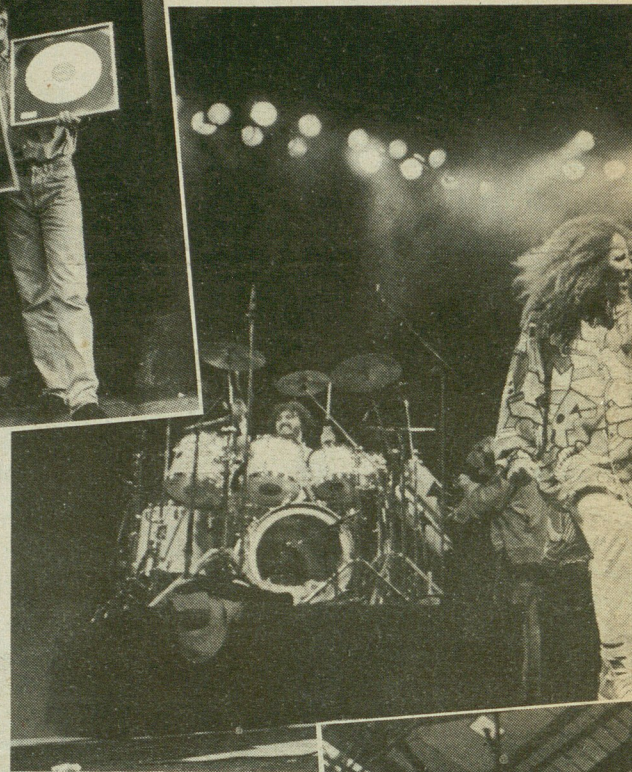
— et rids af den danske pladeproduktion

Hvorledes er vilkårene for pladeproduktionen i Danmark? Følg med i de næste tre numre af GAFFA, hvor vi i tre artikler vil belyse flere aspekter af dette spørgsmål.

Artiklen denne gang handler om den økonomiske flaskehals, der hedder pladeproduktion i et lille sprogområde som det danske. I næste måned behandler vi drømmen om udlandet, som mange danske bands og pladeselskaber ser som en nødvendighed at realisere — ikke mindst af økonomiske grunde, og i den sidste artikel vil vi tage fat på de s.k. alternative selskabers betydning for det danske musikmiljø.

News.

Tøsedrengene

Der er undtagelser. **Henning Stærk** er en af dem. Hans store force ligger i live-opførelsen, og det store antal koncerter, han spiller, trækker en del pladesalg med sig. Desuden gør den store satsning på kopiversioner også livet lettere, så ifølge Jesper Mardahl på pladeselskabet Genlyd er Henning Stærk »ved at komme godt med«.

Men det, der nemmest passerer den økonomiske flaskehals omkring pladeproduktionen, er den danske pop, og den købes hovedsageligt af teenagere.

Kunderne

»Tendensen er, at det næsten ensidigt er et teenage-publikum, som køber pladerne«, udtaler Polygrams marketingchef Ernst Jørgensen i en artikel i Samvirke — »De yngste er 10-11 år, når de starter. Når de kommer op i 20'erne, står de fleste af.

— Det er ikke overraskende, tilføjer han, — unge mellem 12 og 15 år er letpåvirkelige. Det er i denne alder, de udvikler deres smag og præferencer, som så holder de næste ti år. Man følger et idol meget tæt, kommer ind i idolets verden, og lærer det at kende. Og det er især pigerne, der dyrker sådanne navne fra den brede pop-genre. Og det er igen pigerne, der holder op med at købe plader, når de kommer op i 20'erne. Voksne pladekøbere er oftest mænd. Citat fra Samvirke slut.

Konsekvenserne

Hvordan påvirker denne markedsstruktur selskabernes politik? Hvilke konsekvenser tager de af det — tilpasser de orkestrene efter en bestemt målgruppe, eller er det blot et spørgsmål om markedsføring? Jeg ringede Ernst Jørgensen fra Polygram op og spurgte.

— Dette med at be' **Lars Muhl** at synge dansk, eller få **Tøsedrengene** til at lave mere diskificeret pop, fungerer ikke, siger Ernst og fortsætter — Hvis det var sådan, kunne selskaberne sidde og konstruere artisterne efter egne

Der bliver spillet meget i Danmark. Få lande kan prale med et så stort og bredt musikmiljø med et så højt musikalsk niveau som vores. Men hvad med den danske pladeproduktion? Når man ser på den, vender billedet til det modsatte. Der udgives ikke mange plader i Danmark. Og man kunne endda være næsvis og sige, at der egentlig bliver udgivet for *mange* plader i Danmark, for de befinder sig for en stor dels vedkommende på samme sted rent stillemæssigt, har samme lyd, rettet ind efter den samme ærkedanske popstandard, som man i visse tilfælde ved, har givet succes og kasse.

Det har med plademarkedet at gøre.

Flaskehalsen

Det, der er salg og økonomi i for pladeselskaberne — og musikerne — er den sangbare dansksprogede og letflydende pop, bands som **Tøsedrengene**, **News** og **Rocazino** står for. Det er musik med direkte appel, specielt rettet mod unge. En større musikalsk spredning i det danske pladelandskab synes ikke at være mulig, der er ikke publikumsunderlag for det. Det danske musikmiljø snævrer ind omkring den økonomiske flaskehals, pladeproduktionen udgør, og nødvendigvis må udgøre på et så lille plademarked som vores.

Andre genrer, f.eks. funk'en, der er populær dansemusik rundt omkring, har et mere internationalt stil-ideal og dyrker for det meste engelske tekster. I den mere kunstneriske og nyskabende afdeling har vi **Gangway**, anmelderyndlinge med stor pressedeækning, men uden det brede publikumstække. Heavyrocken er et tredje eksempel. Selvom der bliver talt og skrevet meget om en Heavy Metal-bølge, er det umuligt for et dansk heavy-orkester at eksistere på hjemmemarkedet alene. Det skal udenlands for at løbe rundt!

All you need...

— et professionelt lydstudie, du kan tage med dig overalt:

Porta One Mini studio

Nu kan du få fuldt udbytte af alle de gode indfald, alle de fine detaljer, alle de "store" øjeblikke.

Tascam Porta One er verdens mindste, professionelle 4-kanals lydstudie. Med en kvalitet og med faciliteter, der gør mange større optagere til skamme. Og med den yderligere fordel, at Tascam Porta One også kan arbejde på batterier.

Nogle af Tascam ministudiets mange fine egenskaber omfatter:

Trinløs regulering af hver af de 4 indgange. PAN regulering af signalet i stereolydbilledet. Tonekontrol i alle funktioner. Master-fader. "Ping-Pong" overspilning til andre spor sammen med ny indspilning: i alt 10 spor i 1. og 2. generation! DBX støjreduktion. Standard båndhastighed.

Gå ind til din forhandler og lad dig overvælde af alle Tascam Porta One's muligheder.

Pris kr. 7.100,- exkl. moms.

TASCAM

TEAC professionel division

Leje med forkøbsret.

Pr. mdr. kr. 345,- min. 6 mdr.

pr. mdr. kr. 298,- min. 12 mdr.

Prøv den hjemme i 2 dage gratis!

ring for yderligere oplysninger, få tilsendt katalog gratis.

expert radiohuset

Frederiksgade 16-18 - 8000 Århus C - Tlf. (06) 13 01 22

sendes over
hele landet

Gangway

Hvis tiden går hen og bliver et problem - så har modpressen svaret :

EN KALENDER !

Med den får i et helt års festligt styr på tingene. Kalenderen der er i fire farver, koster kun 55,-, og er igen i år fyldt ud med Claes Movins morsomme tegninger.

MODPRESSEDEN

Postbestilling
ufrikeret
(Modtageren
betaler
portom)

510

Ugeavisen

København

Vestergade 10 A, 4. 1456 Kbh. K

(01) 157999

TRYKSAG

Jeg bestiller hermed :

..... Modpressekalendere 1986
størrelse 56 x 84 cm.

..... Modpressekalendere 1986
størrelse 40 x 60 cm.

..... Abonnements tilbud :
10 nr. - 50 kr.

Betjebel vedlagt i check/kontanter

Giroopråbning engelsk tiliserat

Betybet indsat på giro 2255358

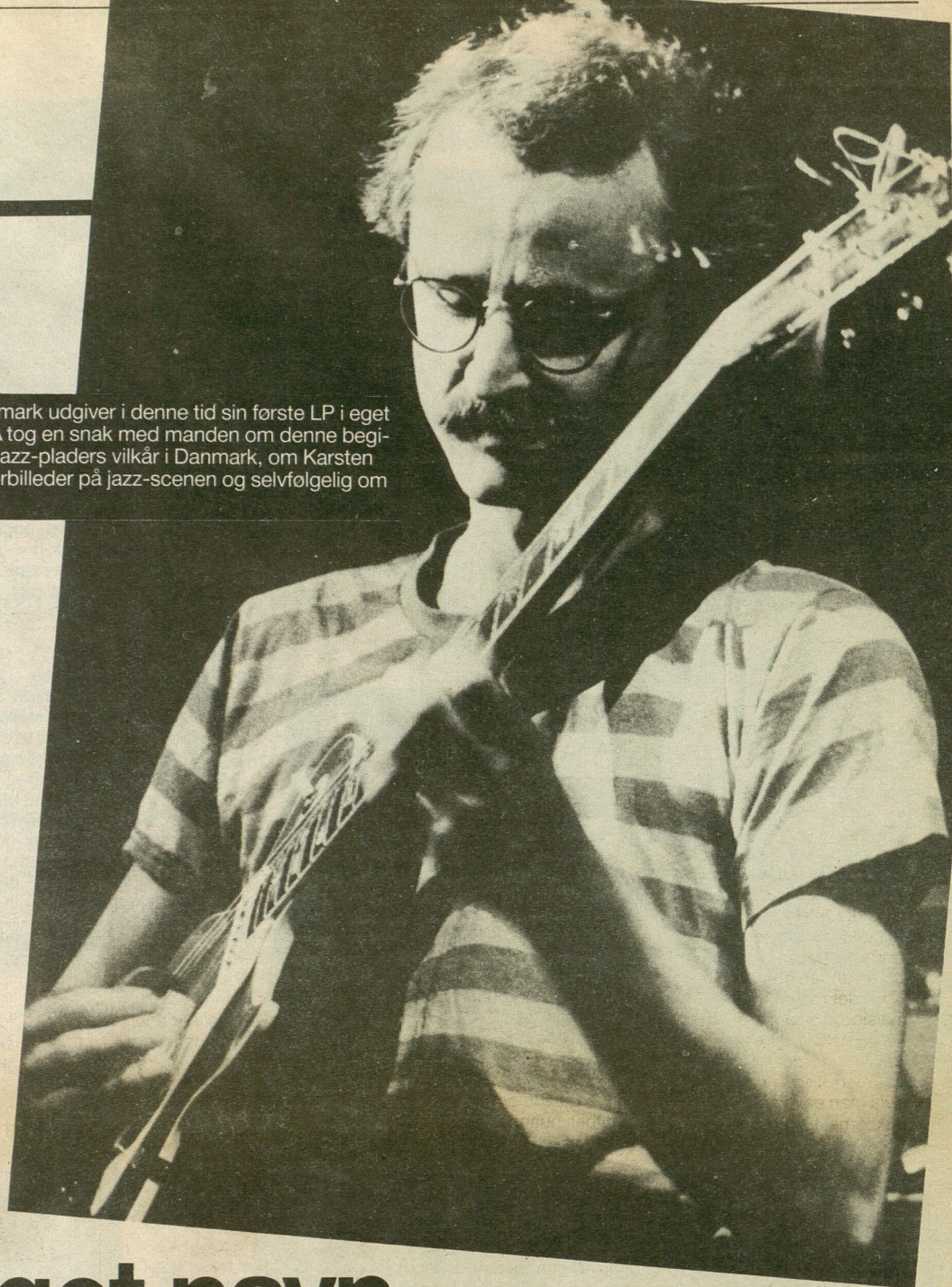
NAVN .....

ADRESSE .....

POST NR./BY .....

TLF. NR. ....

Karsten Houmark udgiver i denne tid sin første LP i eget navn. GAFFA tog en snak med manden om denne begivenhed, om jazz-pladers vilkår i Danmark, om Karsten Houmarks forbilleder på jazz-scenen og selvfølgelig om pladen.

I eget navn

Af Henning Jensen

Arrangøren, komponisten og guitaristen Karsten Houmark, som nok vil være kendt blandt størsteparten af jazzfolket, har netop udgivet sin debutplade, som ganske enkelt hedder »Karsten Houmark Quintet«. Karsten Houmark har i de sidste 4-5 år gjort sig bemærket i bl.a. Six Winds, Ole Thøgers Quintet samt Radiojazzgruppen, og for et par år siden opstod Karsten Houmark Quintet, hvis koncerter har fået virkelig flotte anmeldelser. Nu er pladen så kommet, forventningerne har været store, men ikke for store, for denne plade er en lækkerbidsk for et publikum, der kan lide jazz i bredeste forstand. I forbindelse med at jeg skulle anmelde pladen, ringede jeg til Karsten Houmark.

Som nævnt er Karsten Houmark aktiv musiker i flere sammenhænge, så jeg spurgte ham om grunden til en plade under eget navn netop nu.

— Jeg har haft Karsten Houmark Quartet eller Quintet kørende et par år. Jeg fik tilbudt støtte fra en privat fond, fra jazzkredsen og fra kulturministeriet — det sidste søgte jeg selv om. Man laver

ikke en jazzplade i dag ved, at man ringer til et pladeselskab og siger, nu har jeg altså 5-10 numre liggende, ku' I tænke jer at lave en plade med dem.

— Der skal kæmpes hårdt i dag. Der er jo ingen ukendte danske musikere, der udgiver plader, medmindre der er støtte.

Men der medvirker ret kendte navne på din plade?

— Jo, men pladeselskaberne véd, at det ikke sælges særligt meget. En dansk jazzplade sælger måske et sted mellem et par hundrede og så tusinde plader. Det gider de ikke, for det er en dårlig forretning for dem.

Stil og lyd

Mange slår på forhånd bak, når en plade skal hentes i jazzafdelingen; men jazz er efterhånden mange ting. Fra New Orleans eller Swing, som mange forstår ved jazz, til det Karsten Houmark repræsenterer, er der længere end fra Country til Rock.

Om sin egen stil siger Karsten Houmark selv:

— Ja, det er vel den, »ECM« står for. Det tyske pladeselskab, hvor bl.a. Jan Garbarek, Pat Metheny og Keith Jarrett har indspillet plader, som har en speciel luftig og akustisk lyd. Den lyd kan jeg skidegodt li', så derfor har jeg forsøgt at få den med på pladen. — Og

den ligger vel i den kasse, man statistisk ku' kalde europæisk jazz!

Forbilleder

Karsten Houmark har ramt lyden perfekt sammen med lydmanden Jan Erik Kongs- haug, som også har lavet lyd for Pat Metheny og John Abercrombie. Men ikke bare i lyden er der lighed med ovennævnte, også i musikken og i det rent spilletekniske. Jeg spurgte derfor Karsten Houmark, om der var tale om tætte forbilleder?

— De er ikke direkte forbilleder, men det er jo musikere, jeg går og lytter til. Især John Abercrombie har jeg lyttet meget til og også Pat Metheny for den sags skyld og den akustiske guitarist Ralph Towner. Og det hænger ved på en eller anden måde, når man går og lytter til det mange gange.

Nogen steder på pladen syntes jeg, at du lyder og spiller lidt a la John Scofield, andre steder som Pat Metheny og på den akustiske guitar som en stille McLaughlin. Nærmer det sig?

— Altså, jeg vil selvfølgelig helst ha', at det hele lyder som mig: Det er ikke noget, jeg bevidst siger til mig selv, at »nu skal det her lyde som Scofield« — eller — »nu skal det her lyde som McLaughlin, der spiller en

E-MU SYSTEMS
AMEK MIRAGE
OBERHEIM BIT99
OSCAR STEINBERG
APPLIED MICRO
SHURE TAC PPG
BEL DRAWMER

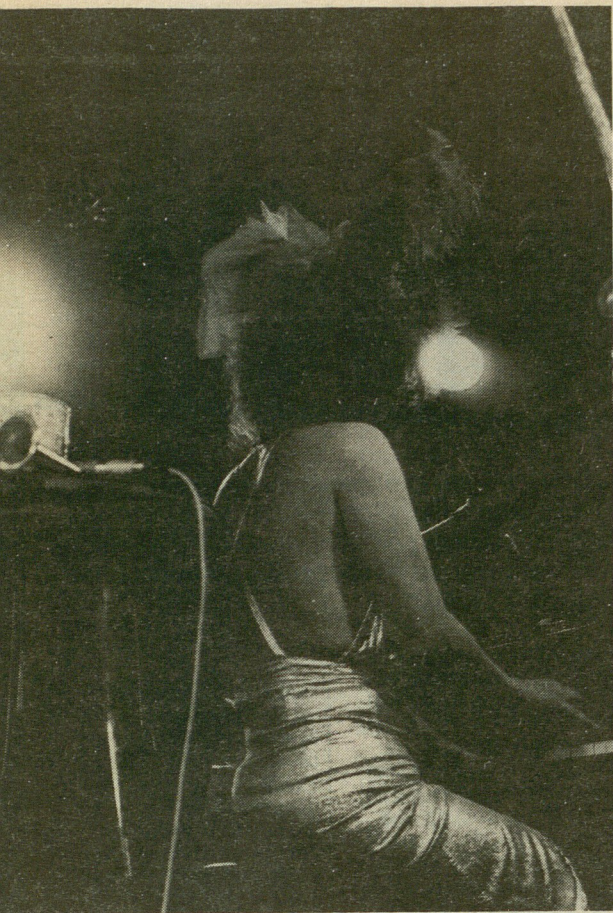

New Musik

Klostergade 68
8000 Aarhus C
Tlf. (06) 19 05 18

AB musik

Klostergade 68
8000 Aarhus C
Tlf. (06) 19 87 33

»At kaste et skær af kunst og kultur henover det vi laver – det er kraftedeme svært!«, proklamerer Troels Trier et godt stykke henne i showet, og publikum, der hurtigt har akklimatiseret sig den groteske og absurde sceneudfoldelse, griner indforstået og klapper begejstret.

forsamlingen skråle med på klassikeren »Jeg er på rekreation«. Glædes, fordi jeg syntes det er bedre musik og tekst, end så meget af det sødsupelort, der fyres af i dag, men undres osse, fordi jeg selv i høj grad betragter denne sorte socialrealistiske humor som historie, ja, som gammeldags! Og jeg må rynke lidt på næsen, når Jørn Hjørtung for hundred-syttende gang bliver brugt som ramme for et nummer om desperation og ligegyldighed.

»Man skal lave kunst ud fra, hvor man selv befinder sig«, siger Rebecca. »Vi gider ikke lefle for de unge. Jeg tror måske de unge godt ka' li' vores musik, selvom de måske ikke opfatter ironien og distancen i den, og det er jo skønt, at den går ind.« »Ja, den går åbenbart rent ind« supplerer Troels. »Det havde vi egentlig ikke forventet, da vi startede. Vi spiller både for gamle, midt-imellem'er og unge. De ka' alle li' det – ja, der er selvfølgelig altid nogen, der udvandrer, men det skal der osse helst være, ellers er det ikke provokerende nok – men de forskellige aldersgrupper forstår det måske forskelligt.«

– Hvordan?
»De ældre forstår måske mere de ironiske ting omkring klicheerne. De opfatter måske noget fra deres egen ungdom, mens de yngre nok mere opfatter det groteske i showet.«

Revytraditionen

To mennesker på scenen, en lydmand i salen, et Fenderklaver og en rekvisitkuffert, en sax, en akustisk guitar og ikke mindst en barstol. En række sange, som mere eller mindre tilfældigt bindes sammen af monologer og gags, værsgo', her kommer Troels og Re-

becca med »Stardust bodega«. Alt kan ske undervejs, vanvittige ind- og udfald dukker uventet op, og showet er vist aldrig helt det samme to aftener i træk.

Savner I ikke rockbandet?
»Jeg er 45 nu, og på et tidspunkt tænkte jeg at, der her ikke ka' blive ved«, siger Troels med et blink i øjet. »Hvis man skal spille rockmusik, skal man ud til alle gymnasieballerne og sådan noget. Man skal leve af det danske marked. Det er svært som sangskriver, det føles absurd at stå og spille til sådan nogle baller, hvor folk er interesseret i alt muligt andet end sangene.

Hvor finder man så afsætning for sådan nogle sange, som jeg laver? Så kom jeg til at tænke på hele den danske revytradition som er vidt åben for politisk satire og skægge indfald, ja – den slags sange, som jeg skriver. Det, vi laver, er faktisk et forsøg på at forny den danske revy- og cabarettradition. Og så trækker vi vores erfaringer fra rockmusikken ind i det. Revyerne er jo tit musikalsk og formmæssigt noget stivnede, hvor man kan sige, at rockmusikken har givet os en musikalsk frihed og fungerer osse mere scenedynamisk. Vi bruger den lidt voldsomme form fra rockmusikken, vi vælter os rundt på scenen, som man ville gøre til en meget stor lyd. Vi prøver at få en opgejlet stemning op at stå.

Den danske humor handler måske lidt for meget om underdrivelse – det kan være så befriende, at få sig et godt grin over noget, der er kørt helt ud i det groteske. Hvis det så oven i købet er et meningsfuldt godt grin – så har man gjort en god ting!«

rundt om en hel masse problematikker, som man er helt udelukket fra, hvis man er alene mand eller kvinde på scenen.«

Klichiefyldt pop

Troels Trier har altid skrevet tekster med et socialrealistisk udgangspunkt og oftest med en morbide snert. Rebecca Brühl har altid lavet velklingende, sangbare søde poprockmelodier, som ofte har været i overhængende fare for at blive landeplager, og i hvert fald musikalsk har kunnet måle sig med de mest udbredte og klichiefyldte danskpopsange.

Men nu er der jo det ved det, at selv danskpoppen har forandret sig igennem de sidste ti år. Godt nok pumpes der stadig popklicheer ud for fuldt tryk, men de serveres i en musikalsk iklædning, et arrangement og en mixning, som egentlig har fjernet sig en del fra »Jeg skulle eje millioner hvis tårer var guld«-typen.

– Hvorfor bruger I en popmusik, der måske ikke er popmusik mere?

»Det er klichemusik, vi laver« siger Troels. »Vi bestræber os på at ta' alle klicheer

med. Nu er der jo det, at vi osse henvender os til vores egen aldersgruppe. Det er altså ikke primært de der 16-20 årige.« »Det er osse noget med at holde fast-rent musikalsk« falder Rebecca ind, »det ville jo være helt åndssvagt, hvis vi skulle til at møve os ind på moderne rockklicheer, punkklicheer eller sådan noget. Det, vi vil, er at skrive musik, der ligger os selv nærmest. 60'ernes og 70'ernes musik er i sin form meget mere melodisk og enkel. Og jeg synes det er fint, hvis alle de unge fik ørene op for det fede ved de klicheer. Jeg blev sgu' ked af det, da musikken lige pludselig blev så umelodisk. 70'ernes musikform er meget klar, mere tegneserieagtig – og det er jo tegneserieformen vi bruger på scenen.«

Det er jo os selv

Og ind går den tilsyneladende hos et relativt ungt publikum. Der bliver klappet, piftet og råbt på ekstranumre. Som en af de lidt ældre i salen med dybe rødder i 70-ernes politiske rockmusik, kan jeg både undres og glædes ved at se

Den lille Højskole
SKELLERUP . 9500 HOBRO
TELEFON 08-555189
GIRO 4 08 05 56

TEATER • KROPSBEVIDSTHED
MUSIK • BILLEDEFAG • SYNING
KROP & KOST • FILLNING • KOM
KERAMIK • KØLOGISK HAV • OG
KOLLEKTIV TJEDELSE • VÆR MED

1986
Forårskurser:

22 UGER fra 13/1
15 UGER fra 3/3

PER HOINESS A P S
ARTIST MANAGEMENT - CONCERT PROMOTION & PUBLISHING
KOMPAGNISTRÆDE 23 1208 KBH. K. TLF.: 01 - 11 60 61

NEWS
Halberg Larsen
De 5
ANDREAS VOLLENWEIDER & FRIENDS
LEI MOE BAND
DIREKTE BOOKING: 01-11 60 61

TØSE DRENGENE
ROAZINO
Yo Yo
ENTRANCE
J.P. West & The Offbeats
KENNETH KNUDSEN

SOUNDTRACS™
T SERIES
- mixereren der vokser med ambitionerne.

Studie- og PA-pult med mulighed for udvidelse op til 32-8-2 uden ekstra strømfor-syning.
Leveres i grundudgave med 16 indgangs-kanaler, 4 subgrupper og 2 master.
Balancerede mic. indgange, lineindgang, headroom + 30 dbm, 3 bånd equalizer med sweep på mellemtonen, 4 Aux. sendere pr. enhed, 48 V phantom indbygget.

Inject og direkte out på hver enkelt ind-gangskanal. 100 mm faders.
KVALITET DU HAR RÅD TIL.
Ring til os på 02-18 76 17 og få en snak om mulighederne.

KINOVOX

KINOVOX PROFESSIONELT LYDUDSTYR A/S • INDUSTRIVEJ 9/3540 LYNØE • TLF. 02 - 18 76 17

LENNON

»Smerten dør aldrig en naturlig død, selvom længslen altid tager kvæler-tag på den«, skriver Poul Martin Bonde i denne artikel om John Lennon – i denne måned på 5-årsdagen for drabet på ham i New York. Fremfor at begræde drabet tager artiklen udgangspunkt i de positive elementer, den geniale rockmusiker gav hele rock-scenen.

Den 8. december er det 5 år siden John Lennon døde. Dengang fandt jeg faktisk først ud af det flere dage efter, da jeg sammen med 4 venner, i en uge havde opholdt mig i et sommerhus ved havet, næsten totalt afskåret fra virkeligheden udenfor. Om fredagen blev vi afhentet af en venlig forælder, og da vi spurgte hende, hvorvidt der var sket noget, mens vi havde været væk, spurgte hun os forundret, om vi da ikke havde hørt at John Lennon var død, skudt ned foran sit hus i New York.

Stemningen i bilen ændrede sig. Den fest, vi sammen var til om aftenen, bar præg af dødsfaldet og mange forlod den undervejs, for at nå hjem og se TVs mindeportræt af John Lennon.

Og hvorfor egentlig denne historie, der jo ret beset er både privat og uvæsentlig for andre? – Måske bare for at trække en linie tilbage, finde en indgang til noget, der har haft stor betydning for såvel undertegnede som mange andre.

I virkeligheden er jeg jo alt for ung. Jeg var 6, da The Beatles gæstede Danmark i 1964 og 12 da gruppen blev opløst i 1970 – derfor har jeg faktisk senere måttet rekon-

struere hele historien, fordi musikken sagde mig, at den var vigtig. Og opdagelsen af Beatles-plader som *Revolver*, *Rubber Soul* og *Det Hvide Album*, har nok, for ung eller ej, været ligeså væsentlig for min udvikling, som den har været for dem, der voksede op med The Beatles' karriere – blot med den kedelige erkendelse dengang, at gruppen faktisk var opdaget af alle mulige andre (også de voksne) og at flere af mine jævnaldrende, så Beatles som noget passé, når vi nu havde Gary Glitter og Sweet og hvad de ellers hed dengang.

A legend Reborn

For nylig var jeg på ferie i London og blandt de mange indtryk fra dette musikalske overflødhedshorn, står musicalen »Lennon« (»A Legend Reborn«) som et af de centrale.

Musicalen er bygget over John Winston Lennons sange gennem hele karrieren. Forestillingen viser ikke Lennon som en udødelig og humanistisk helt, men tegner istedet et smukt billede af en musiker, hvis karriere var fyldt med ligeså mange problemer, som den var fyldt med succes. Den handler om et menneske, som absolut ikke var nogen helgen, men som kunne være ond, perfid og destruktiv. Og så gjorde den det helt klart, at de sange, der i tilbageblikket står som de væsentligste – alle er sange, som tager udgangspunkt i et martret menneskes søgen efter sig selv, dybt inde bag fortrængninger og såret

JOHN LENNON lever stadig i mange menneskers bevidsthed og et gensyn på et mere visuelt plan er muligt på 5-årsdagen for hans død. Søndag den 8. december kl. 19 kan en filmmindeforestilling ses i Vestteatret i Brabrand ved Århus.

»John Lennon 1961-1980« er lavet af Nils Rødik, sammensat af egne optagelser fra mordstedet 1981, og af film indkøbt af Nils Rødik i USA.

Nils Rødik står også som selvfinansieret arrangør for mindeforestillingen, den eneste af slagsen i Danmark på selve dagen.

Hvert år modtager Yoko Ono brev fra Nils Rødik om begivenheden uden dog at reagere. Men hvem ved? Måske vil Yoko sorte hår skygge for dig, når John Lennon kører frem på lærredet søndag den 8. december 1985.

H.K.

forfængelighed.

Den helt centrale scene i »Lennon« omhandler Lennons brud med Beatles. Det er den klassiske scene fra »Let It Be« filmen, men i nyt lys. Gruppen kan ikke komme videre.

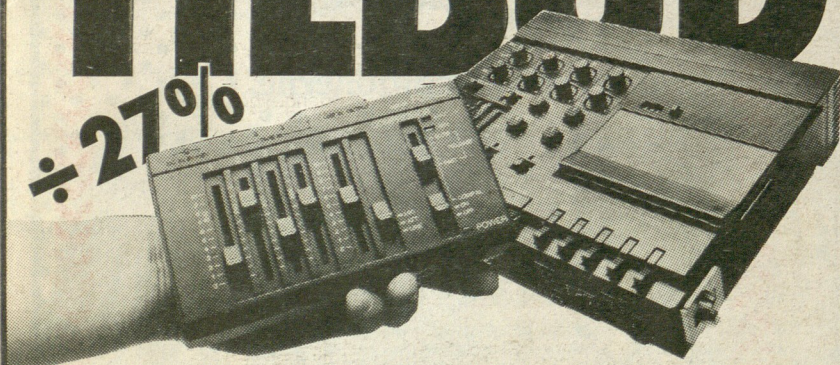
George Harrison er fornærmet over Paul McCartneys holdning til hans guitarspil. Ringo fjoller rundt og mut og træt sidder Lennon i pelsfrakke med Yoko Ono ved sin side. Pludselig bekendtgør Lennon at han trækker sig ud af bandet. I stiliseret form ser man en diskussion mellem Lennon og en Paul McCartney i stigende opløsning – og så er scenen ellers underlagt af »How Do You Sleep«. Denne skrigende onde og alligevel dybt sårede sang til en kammerat gennem 15 år: *A pretty face may last a year or two/ But pretty soon they'll see what you can do/ The sound you make is muzak to my ear/ You must have learned something in all those years...*

Sådan sang Lennon på LP'en »Imagine« fra 1971. Det var hans anden solo-LP og det var med den og den første (Plastic Ono Band fra 1970), at John Lennon for alvor markerede sig som en af rockens største enere. De to sidstnævnte plader er sammen med hyldesten til rødderne: »Rock'n'roll« fra 1975 – de 3 plader, der bliver stående. »Rock'n'roll« holder, fordi den på en gang står forelsket og

Fostex

TILBLUD

÷ 27%

Prøv dig selv som 10-mands orkester

Nu har du chancen for at anskaffe FOSTEX X-15, verdens første fuldt transportable og batteridrevne hjemmestudio til en pris, der si'r spar 2 til alt – nedsat med over 27%.

Fostex X-15	6995 kr.
MN 15 mixer/kompressor	895 kr.
9015 taske	395 kr.
Ialt	8285 kr.
÷ 27% rabat	2290 kr.
TILBUDSPRIS	5995 kr.
	(incl. moms)

Og fordi Fostex X-15 kører med Dolby B og normal båndhastighed kan du også bruge den som almindelig båndoptager i fuld hi-fi-kvalitet.

Omfattende dansk brugsvejledning medfølger. Se nærmere på tilbuddet hos din musikforhandler, som sikkert også kan lade dig låne udstyret hjem på prøve. Men skynd dig – tilbuddet gælder kun så længe lager haves.

Ping-pong overspilning mellem sporene muliggør hele 10 optagelser med højst 1 overspilning.

Super Sound
Skindergade 27
København K 01-32 50 88

SLT
Skjulhøj Alle 57 / Vanløse
01-71 33 44

PRESS NR. 4
PÅ GADEN
MÅNEDSBLADET

TVIND OG PRESSEN

Der var engang en debat

KRIGENS BØRN

To unge i Libanons krig

KAMPEN I RUMMET

Sandheden om stjernekrigen

FÅS I KIOSKER ELLER RING 01 31 50 64

respektløs over for de 14 klassikere albummet indeholder. »Stand By Me«, »Sweet Little 16« og »Just Because« (de to sidste produceret af Phil Spector, der ikke har en uvæsentlig andel i de bedste af Lennons soloplader) fra »Rock'n'roll« er nok noget af det tætteste man kommer på den definitive *tolkning* af disse sange.

Men i modsætning til eks. Elvis Presley, er det jo ikke som fortolker, Lennon bliver stående – det er som sangskriver og som menneske, måske et af de eneste, der overlevede branchen og forblev menneskelig og handlede som sådan, selvom det store maskineri og den ufattelige økonomiske rigdom egentlig forlængst havde fjernet mulighederne for det.

Sangene til The Beatles

Lennon/McCartney blev synonymt med makkerparret i rockmusikken. Langt hovedparten af The Beatles' sange er krediteret de to i fællesskab. Virkeligheden var en anden. Langt de fleste af disse sange har kun én forfatter/komponist – men styrken i makkerskabet var, at den anden så kunne tilføje en ekstra akkord, en ekstra linie eller måske et helt nyt b-stykke til den førstes forlæg – og dermed styrke sangen. Det klassiske eksempel er »A Day In The Life« fra »Sgt. Pepper«, hvor Lennon står for det søgende dybe a-stykke, mens McCartney kom med b-stykket og gjorde sangen færdig.

Lennon var ordmaleren, satirikeren, den alvorlige og ramte Beatle. Sange som »Any Time At All«, »No Reply«, »It's Only Love«, »Girl«, »Don't Let Me Down« og »I Want You« er kærlighedssange, som Lennon kunne skrive dem til Beatles. De ku være blå, hidsige, sårede, ømme og tryglende, eller de kunne være boblene, rockende, hidsige og seksuelle – men fremfor alt var de alle insisterende.

Langsomt, op igennem karrieren, udviklede Lennon også et andet udtryk i sine sange – han begyndte at skrive om verden, som han sansede den, hjulpet af stoffer, barndomserindringer han ikke længere kunne undertrykke og måske mest af alt: ensomhed! Den hovedrige og ombejlede Beatle kunne ikke klare succesen, eller, måske rettere, de krav succesen stillede til drengen fra Liverpool, der havde mistet sin reservefar i 1955, sin rigtige mor i 1958 og sin bedste ven i 1962.

John Lennon var en rod og af jævnaldrende skolekammerater og sig selv udset til at blive enten galning eller geni. Lige fra de unge dage var han respektløs og antiautoritær, overfor alle andre end de få, han kunne betros sig til – og af dem døde flere, mens han voksede op.

Fra 1965 og LP'en »Rubber Soul« begynder John Lennon at skrive de sange der gør ham til rockfilosof og næsten-helgen på linie med Bob Dylan. »In My Life«, »Eleanor Rigby«,

»Tomorrow Never Knows«, »Strawberry Fields Forever«, »A Day In The Life« og »Yer Blues« er blandt de numre, der giver Lennon denne nye status, og nok også rygstødet til bruddet med Beatles og dermed solokarrieren. Men det var en Lennon med dybe år, der i de sidste år med bandet forsøgte sig med stoffer og indisk mystik, uden at kunne finde den tryghed han havde savnet gennem et helt liv. I »Yer Blues« siger han det ligeud: *Feel so suicidal/ Even hang my rock'n'roll* (Yer Blues er aldrig lavet bedre end af makkerparret Lennon/Clapton på »Live Peace In Toronto fra 1969).

Ingen tvivl om, at Lennon var dødtæt af det hele i slutningen af 60'erne. Mens ingen vidste, om Beatles eksisterede eller ej, indspillede han to af sin karrieres bedste sange – rå, nøgne og hårde som deres budskab: junkie sangen »Cold Turkey« i 1969 og den mere mystiske og hypnotiserende »Instant Karma« i begyndelsen af 1970.

Solo-sangene

The Beatles sidst udgivne LP, »Let It Be« var en træt og modløs affære og med sine Plastic One Band udgivelser (de to førnævnte + »Give Peace A Chance«) havde Lennon gode kort på hånden til en solokarriere. Da John Lennon/Plastic Ono Band (med sit fredfyldte og helt misvisende forsidecover) kom i slutningen af 1970, begyndte Lennon at tage afstand fra det hele. Sangen »God« var en lang afvisning – Beatles, Dylan, Gud, Kennedy og alle andre, og alt andet blev afvist af Lennon, der havde fået sin Yoko og nu igen kunne tro på sig selv og sin kærlighed. Lennon var på det tidspunkt i terapi hos psykiateren Arthur Janov, der havde den ide, at kunne man trænge dybt ind i sig selv og atter udstøde det første skrig efter kærlighed, så kunne man igen komme videre, forløst i sjæl og krop. For John Lennon var skriget »Mother«, en bitter sang om længsel efter den mor, han havde kendt så lidt og som var blevet dræbt i 1958.

På »Plastic One Band« afviser Lennon profeterne og også sig selv som en sådan: *I was the dreamweaver/ But now I'm Reborn/ I was the walrus/ But now I'm John – The dream is lover... (God) – People think we've got it*

made/ Don't they know we're so afraid/ Isolation (Isolation).

John Lennon troede måske selv, at den plade var hans frigørelse, troede måske, at han kunne lægge det tunge åg af sine fans årelange forventninger fra sig – og så kun være sig selv igen. Men det modsatte skete. Og med titelnummeret fra solo no. 2. »Imagine« indeholder nogle af Lennons bedste og mest hudløse sange – men det bagkløge tilbageblik, fortæller måske også noget om, hvorfor Lennon kunstnerisk blev svagere i de følgende år.

Det private, den endeløse hyldelse til Yoko Ono og tilbedelsen af denne japanske avantgardkunstner, som Lennon havde viet sit liv til, blev også hans møllesten.

Lennon, som de yndede at kalde sig dengang, kastede sig over forandringen af verden og den 3. solo-LP, »Some Time In New York City« fra 1972, var en næsten endeløs række af rock-modet-eller-andet-sange, der nok havde gode hensigter, men også satte den kunstneriske integritet og styrke over styr. Lennon var blevet helgen og bypartisan, men havde afgjort lavet bedre sange. Og det varede helt til 1975 før John Lennon igen lavede et mesterværk – nemlig »Rock'n'roll« – og så var alt tavshed indtil 1980 og comebackpladen »Double Fantasy«.

Jeg tror, Lennon havde det godt i 1980 og efter sigende havde han brugt de mellemliggende år på at blive en god far og lære at bage brød. Med 4 skud slukker psykopaten Mark Chapman Lennons lys d. 8. december 1980 – og som ved et trylleslag blev verden klar over hans betydning. Toppolitikere og andre ryg klappere verden over, hyllede rebellen og opkaldte parker og gader efter Lennon og hans sange. For andre var drabet signal til et genhør med Lennons plader og måske et vemodigt tilbageblik til den tid, der skabte dem.

Hverken verden eller rockbranchen fortjener en ny kunstner af Lennons kaliber – de menneskelige omkostninger er for store, hukommelsen for kort og arbejdet bærer ikke lønnen i sig selv. John Winston Lennons sange eksisterer den dag i dag og de bedste af dem siger, hvad det er muligt at sige med rock'n'roll som

medie, uden at lyde hverken forfærdige eller umoderne. Smerten dør aldrig en naturlig død, selvom længslen efter noget andet ofte tager kvæler-tag på den.

John Lennon kunne have været 45 år nu og ville sikkert være fortsat med at lave plader, for derefter at leve videre på renomeet og millionerne. Hans sange er af kød og blod og de lever videre, mens myten krakelerer. Som den engelske rockjournalistiks femme fatale, Julie Burchill, siger det (i en total nedrakning af Lennon): »It took Mark Chapman to remind the world just how mortal John Lennon was.«

Poul Martin Bonde

JULE-STÆVNE '85

PRIS: 1860 kr.

SAMMENSPILSHOLD :
BLACK MUSIC V/ FINN POULSEN
JAZZ/ROCK-FUNK/FUSION V/ HANNE RØMER
PUNK V/ JON BRULAND
APRO V/ KLAUS BO LARSEN
WORLD MUSIC V/ MEHMET OZAN
ROCK V/ JACOB GROTH

FAJABEFA: 01.23 10 05
FRA D.22.DEC. TIL D.1. JAN.
PA ANDEBØLLE UNGDOMSHØJSKOLE

Montarbo Trio

Så er tonen bare lagt!

Montarbo Trio er en kompakt sangforstærker, der giver dig masser af muligheder for at få enhver tone ud af livet.

Montarbo Trio har 3 kanaler, 6 indgange, høj/lav ohm Gain, effekt send og return, bass, mellem og diskant tonekontrol. Omskiftere for rumklang, kanal vol., master vol., og master rumklangs vol. Udgangseffekt 50W sinus.

Montarbo Trio kan du få for den velklingende pris af **5.500,-**

MUSIK-KÆDEN

MUSIK-KÆDEN medlemmer:

Jylland:
Otto's Musik Hobro, Tlf. 08 - 52 42 12
Thy Musikcenter Thisted, Tlf. 07 - 92 00 77
Musikgården Horsens, Tlf. 05 - 61 20 66
Musikhuset Grindsted, Tlf. 05 - 32 22 61
Bramminge Musikhandel Bramming, Tlf. 05 - 17 21 00
Langes Musik Esbjerg, Tlf. 05 - 13 33 44
Sound Shop Viuf, Tlf. 05 - 56 13 12

Sønderborg Musikhandel Sønderborg, Tlf. 04 - 42 89 89
H. B. Musik Fredensborg, Tlf. 05 - 93 25 51

Fyn, Sjælland og Lolland-Falster:
Vasegårdens Musik Odense, Tlf. 09 - 15 78 18
Agren Musik Svendborg, Tlf. 09 - 21 05 05
Musikhuset Vordingborg, Tlf. 03 - 77 08 37
Scan-X Musik Hvidovre, Tlf. 01 - 75 25 10
Lyra Musikhuset Søborg, Tlf. 01 - 69 06 69

Svend Oves Musikhus Frederikssund, Tlf. 02 - 31 36 37
A. J. Musik Tølløse, Tlf. 03 - 48 62 22
KW Musik Jyllinge, Tlf. 02 - 38 97 98
KW Musik København K, Tlf. 01 - 13 23 23
Josik ApS Solrød Strand, Tlf. 03 - 14 22 14
Musikcentret Nakskov, Tlf. 03 - 92 08 53
Hoiers Musikhandel Nykøbing F., Tlf. 03 - 85 01 99

Grønland:
Grønlands Musikforsyning Godthåb, Tlf. 009 - 29 92 2595

MUSIKPRODUKTION

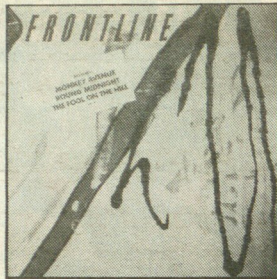
Har du/i brug for tilbud på ovenstående arbejdsopgaver, så ring til:

08-10 20 99

Jens ..... 08 - 10 24 05
Gert ..... 08 - 17 94 26

- Vi indspiller plader og bånd
- Vi færdigproducerer LP'er og singler
- Vi trykker og eventuelt udgiver produktet
- Vi laver også jingles til lokal-radioer og diskoteker
- Vi laver oplæringsbånd, undervisnings- og dramatikbånd
- Vi råder over eget moderne pladestudie og grammofonpladeselskab

Plader

Frontline
 »Frontline«
 Tuba 310

Da den danske jazz-rock-gruppe Frontline i april dette år

modtog Webster prisen, lød der en del kritiske røster fra danske jazzkredse. Man mente, at det var forkert at uddele en jazz-pris til en gruppe med så dybe rødder i rockmusik. Uden at kunne tage stilling til problemet ud fra et jazzsynspunkt, vil jeg ud fra et rocksynspunkt hilse prisuddelingen velkommen. Den gjorde, at jeg og en masse andre fik øje på gruppen, som efter min mening er noget af det mest spændende, der er kommet frem i år på den danske – ja, rock eller jazzscene. Gruppen arbejder musikalsk på en videre udvikling af 70'ernes fusionsjazz, ofte med et markeret funkbassspil og trommer, der både funk'er med bassen og leger i sine jazzinspirerede tilråb til improvisationerne. Musikken er eksperimenterende i arrangementerne og improvisationerne – uden i øvrigt at være svært tilgængelig, som eksperimenterende jazzmusik ellers ofte kan være.

Pladen er indspillet uden ret meget brug af overdub, dvs. at man har prioriteret et direkte sammenspil og en »live«-lyd.

Dette sammenspil bliver udnyttet i de fabulerende og kommenterende arrangementer, der opmærksomt lytter efter teksten, samtidig med at disciplinen holdes højt. Numrenes opbygning og breaks fyres af med (sædvanligvis) stor præcision. Indimellem bliver de musikalske ind- og udfald dog for sprælske efter min mening, som fx sopransaxen på det funkede nummer »Muddy Water«.

Gruppen spiller både egne og andres numre. Bl.a. får vi en meget smuk fortolkning af Lennon/McCartney-nummeret »Fool On The Hill«. Men pladens absolut bedste nummer er, på trods af en ikke helt god live-indspilning fra Christiansborg Slotsplads, »Monkey Avenue«, som i øvrigt osse er gruppens

debutsingle.

Sangeren Cæcilie Norby har en fortræffelig stemme og mestrer med stor sikkerhed vanskelige intervallspring, luftfyldte udtryk og tætte fraser. Gruppen består i øvrigt af Ole Thøger på alt- og sopransax, Jørgen Emborg på et varieret og spændende tangentspil, Ole Skipper Mosgård på elektrisk bas og Niels Ratzter på trommer.

kunne leve videre, også selvom det betyder ødelæggelse for familien.

Og stadigvæk er der dette ene spørgsmål, det revolutionære:

Is a working man born to live and then die? («Dee side»). Arbejdsløshed, ødelæggelse, håbløshed, det britiske klasse-samfunds roligt kværnende terror overfor arbejderne.

Kærligheden er en umulighed, ønsket om nærhed og samhørighed er brændende, men selv i det tætteste samvær er ensomheden, tomheden altid nærværende.

»Spirit of 76« fortæller historien om vennerne, der en efter en er blevet taget af livet, uden nogensinde at have fået en chance. Men stadigvæk, man må blive ved med at forsøge at skabe sig et liv.

I've seen my friends caught out in that crossfire/All their dreams and hopes smashed on the funeral pyre/I will never give in until the day I die/Get myself some independence/Carve out a future with my two bare hands/Oh my friend, Oh my friend, Oh my friend.

Arne

onen fra Tower of Power med.

Trods åbenlyse svagheder er Danseorkesterets 1. LP bestemt værd at høre, men det kan blive bedre.

MK

Grace Jones
 Slave To The Rhythm
 Manhattan 24 0447 1
 A

Som opvisning i det moderne pladestudies muligheder, er dette måske en meget god plade – men som det, det ku ha været, er den forfærdelig ringe. Jeg har dyb medlidenhed med de Grace Jones fans, der har købt singlen »Slave To The Rhythm« og så har taget den for pålydende, som forsmag på den nye LP. For dette er ikke nogen god plade med Grace Jones, det er heller ikke engang nogen god plade fra bagmændene bag Frankie Goes To Hollywood, Paul Morley og Trevor Horn fra pladeselskabet ZTT. Faktisk lyder en stor del af pladen, som om det var kasserede eller genbrugte stumper fra den uendelige dunge af FGTH-mix, verden har hørt.

I sædvanlig Horn-stil får den alt, hvad den kan trække med strygere, kirkekor, klokker, rumklang, ekko og selvsagende skuespillere – hu ha og wu ha. Og så kan det da godt være, at Horn/Morley har villet lave en biografisk plade, der fremstiller iscenesættelsen af den iscenesatte Grace Jones og dermed giver en forklaring på fænomenet og tiltrækningsgen – men dertil er facts for få, de biografiske indslag for overfladiske eller ligegyldige og musikken for lidt billedskabende.

Det er kun titelnummeret, der overlever ZTT-maskineriet og giver Grace Jones det frodige modspil af jungle, der er altafgørende for et lykkeligt udfald.

Grace Jones, når Grace Jones er bedst, er et samspil mellem en tirret tiger og en bevægelig musikalsk krop, hun kan arbejde med eller mod i seksuel tiltrækning eller frastødning – og det lykkes kun på titelnummeret.

Måske havde denne plade været et godt soundtrack til en dødsyng film om en sort »sangerinde«, der falder i hænderne på en fransk modeskaber og med tiden bliver det første levende kunstværk, helt befriet for al den irriterende uforudsigelighed, som er det, modeskaberer hader mest ved rockmusikken i øvrigt.

Og så kunne filmens aller- sidste billeder være fra en stor reception, hvor modeskabereren, sammen med en plade-producer og en journalist (der begge deler hans ideer og ser en god profitmulighed i foretagendet) præsenterer efterårets nye plade-kollektion – i tidens farver ...

pigråd

HARRISON

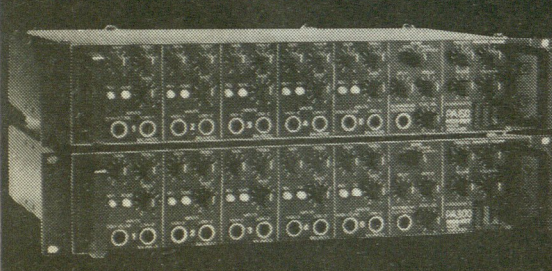
PROFESSIONAL MIXER AMPLIFIERS

PA 150

5 Input channels
150 Watts output
Echo/Chorus
Reverb and Foldback
(19" Rack x 2U Height)

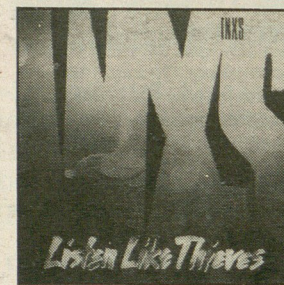
PA 300

5 Input channels
300 Watts output
Echo/Chorus
Reverb and Foldback
(19" Rack x 2U Height)

ABmusik

KLOSTERGADE 68
8000 AARHUS C
DENMARK
TEL. + 45 6 19 87 33

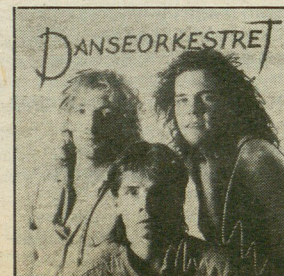

INXS
 Listen Like Thieves
 Mercury 824 957-1

På fire år har INXS (udtales »in excess«) arbejdet sig fra Australiens pub rock frem til et gennembrud i USA, der har nået sit højdepunkt med en dobbelt platinplade for LP'en »The Swing«, bandets fjerde album.

Efterfølgeren »Listen Like Thieves« har givetvis samme potentialer, en i alle henseender gennemført plade. INXS udforsker næsten enhver afdeling af rockmusikken, mixer Stones- og Jethro Tull-reminiscenser med nyrock i Simple Minds-genren, alt dette holdt på plade af en opfindsomhed og idérigdom, der gør pladen langtidsholdbar. Et spændende bekendtskab er Michael Hutchinsons vokal, der med et stilspektrum fra det silkebløde til det rå præsenterer voksne, engagerede sange om livet og kærligheden. Her er barske rock-numre, smukke ballader og potentielle rockhits som »Good And Bad Times« og »This Time«.

»Listen Like Thieves« bliver ikke rar at slide op.

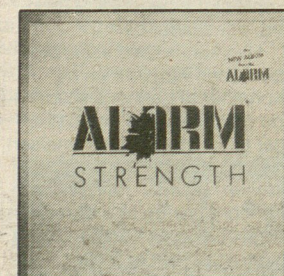
Arne

Danseorkesteret
 Sonet SLP 1650

Danseorkesterets debut-LP svinger – både hvad angår musik og kvalitet. Gruppen er beriget med den ellers så oversete sanger Jørgen Klubien (tidligere Elmer Band). Det er en fornøjelse at høre ham synge. Med sin soulinspirerede klynken kan han gøre banale tekster ligefremme og nærværende – en kvalitet, der ofte savnes blandt danske popsangere. Desværre har selvsamme Klubien også på nogle numre forsøgt sig som tekstforfatter, og hans tekster er godt nok banale, ja, de er endog dårlige – faktisk så dårlige, at det ville være unfair at citere noget fra dem. Værst går det for sig i »Fred og Kærlighed«, der sammen med det malplacerede »Dreamgirl« (hvad skal et engelsk nummer på en ellers ren dansk plade), er pladens absolutte svagheder.

Så hører dårligdommen også op, resten af pladen er god dansk popmusik, der alligevel i kraft af sit soulpræg adskiller sig fra massen. Musikken er h.h.v. Jakob Andersen, Rasmus Kærnså og Jørgen Klubien mestre for. De numre, man først lægger mærke til, er: »Kom tilbage nu«, der er holdt i en Voice-sikker rytme, »Diskodørmænd« i en lige så sikker natradyotme og »Satellit«, hvor man har fået den glimrende idé at lade Roy Richard syge kor. Han synger også kor på »Jeg finder vej«, der med Jørn Pedersens flotte banale tekst, er pladens smukkeste nummer.

Højepunktet på pladen er dog et remix af »Regndans«, hvor Danseorkesteret har gjort det kup at få horn-sekti-

The Alarm
 Strength
 CBS ILP 26673

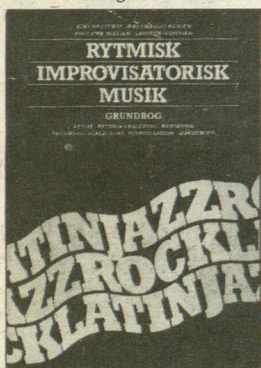
The Alarm er engelsk nyrock fra de walisiske kulminebyer. Bag sig har Mike Peters en bastromme-guitar-trio, der leverer et intenst underlag for illusionsløse sange om det engelske klassesamfund og om det umulige i overhovedet at være menneske i disse sorte tider.

»Strength« er på alle måder en stærk plade. *How many years must I waste in these black times* (»Father to Son«), spørger sønnen sin far, og han ved han må væk fra den lille kulmineby for overhovedet at

2 VARME MUSIKGAVER FRA WH

Rytmisk Improvisatorisk Musik

af Bent Haastруп, Ib Buchholtz Hansen, Poul Chr. Nielsen og Karsten Simonsen.

Med udgangspunkt i 20 arrangementer, et tillæg på 10 numre og et omfattende øvelsesmateriale belyses den rytmiske musiks elementer, *rytmisk frasering og improvisation*, såvel teoretisk som praktisk. Selvom bogen er skrevet af et forfatterkollektiv er de enkelte kapitler forsøgt afstemt så nøje, at den fremstår som et hele. De enkelte kapitler kan læses hver for sig, men er også kædet sammen, således at de praktiske og de teoretiske afsnit kan gå hånd i hånd. Bogen henvender sig til universiteter, konservatorier, lærerhøjskoler, seminarier, gymnasier og musikskoler, samt naturligvis til enkeltpersoner, der ved selvstudium ønsker at dygtiggøre sig.

Kr. 262,30

Latinamerikansk Percussion

af Birger Sulbrück.

3. reviderede udgave
 Kr. 136,65
 Båndene er tilsvarende revideret
 3 stk. kr. 89,05

Forfatteren skriver:
 »Jeg har fået min drøm opfyldt. Danmark – ja, hele Europa – har fået en Latin-scene, og der bliver spillet og undervist i Salsa, Son, Samba og Calypso på fuld tryk.«

Edition Wilhelm Hansen

Gothersgade 9-11, 1123 København K. Tlf. 01 - 11 78 88
 Ryesgade 16, 8000 Århus C. Tlf. 06 - 13 66 55

**Sade:
Promise
Epic 86318**

Dette er heller ikke nogen god plade, selvom den fra sit eget udgangspunkt er tro mod bogen fra første til sidste side. At høre »Promise« igennem, er faktisk som at se Klokkeblomst overhælde verden med tryllestøv i over 40 minutter, og det kan være temmelig enerverende.

Det er så roligt, så underligt, så sødt, så sølsomt og så meget for meget af alting, der er godt og smukt.

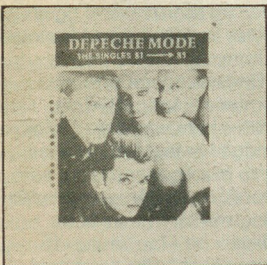
Sades musik er skabt af følelsens krystaller, den er raffineret og sofistikeret som rejsebrochurer fra eksotiske lande – og da hendes første LP, »Diamond Life« kom i 1984, var musikken og udtrykket så anderledes, at man ikke kunne lade være med at spidse ører, uanset om man kune li musikken eller ej.

Og med LP nr. 2 fortsætter Sade i samme rille med sin latinjazz-inspirerede popmusik, og så er det, indvendingerne sætter ind. For Sade er ikke nogen stor sangerinde, og det er, som har hun kun en melodi at synge – en melodi, der så kan arrangeres hurtigt, medium eller langsomt, for dog at variere udtrykket. Og det er en melodi, der ikke sætter spor, ikke kører rundt i hovedet, uanset hvor mange gange man hører den.

Og alligevel er der noget uafkrysteligt fascinerende over Sade – noget helt gennemført i udtrykket, der gør, at man ikke helt kan afvise musikken.

Det er måske den aura af drøm og skønhed, der umærkeligt stjerner sig vej ud af højttalerne – Klokkeblomsts magiske tryllestøv.

pigråd

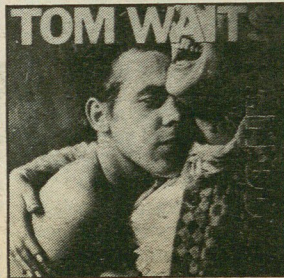
**Depeche Mode
Singles 81-85
Mute Records**

Depeche mode er, trods en stædig insisteren på et look som nybagte studenter, pionerer indenfor synthesizerpoppen. Ved debuten i 1980 kunne man strække sig så langt som til at kalde dem anderledes, og deres bubblegum hit »Just Can't Get Enough« var en frisk og sød ting den sommer. Gruppen kom imidlertid slemt på spanden, da hjernen Vince Clarke skred til fordel for anderledes voksne rockfolk, heriblandt Alison Moyet og Feargal Sharkey. Dette slog

dog trods alt ikke resten af gruppen ud, og de rystede rask væk hits ud af ærmerne efter den gamle recept, dvs. gode melodier, svagt sentimentale tekster og et pænt image, der handlede om ungdom, uskyld og artighed. Depeche Mode er blevet mere voksne i løbet af de 4 år denne samling singler strækker sig over, men jeg finder Depeche Mode irriterende & forudsigelige og alt for tamme til at have nogen betydning.

Depeche Mode's lyd billede er kønsløst og sterilt grænsende til det grusomme. Der er ikke nogen overraskelser overhovedet og det bliver en anelse kedeligt i længden. Der er lige så meget rock i Depeche Mode som der er rovdyr i en Puddel. Når Depeche Mode engang bliver levende, har de bestemt et potentiale, men indtil nu gemmes det i stillestående klangflader og en mystisk angst for at virke kropslige. Et eksperiment med at udskifte elektrotrommeslagen med en rigtig levende, svedende og dynamisk homo sapiens kunne sikkert give enestående resultater.

Steen Skole

**Tom Waits
Rain Dogs
Island 207 085-620**

Tom Waits har en lang karriere bag sig, men har aldrig nået det helt store publikum med sin særegne storby-blues. Men chancen er der nu med det nyeste udspil »Rain Dogs«, som består af 17 saftige numre til ethvert formål fra skrig og skråll til kys og kram.

Tom Waits rustne stemme har fra begyndelsen hørt til i et røgfyldt baglokale et sted Down Town New York med en flaske Bourbon indenfor rækkevidde ovenpå et ramponeret jazzklaver.

På »Rain Dogs« beskriver han stadig dette univers af »small time Napoleons« og barpigen som er »a crumbling beauty, but there's nothing wrong with her, that a 100 dollars won't fix«. Men det kræver mere end Gyldendals røde ordbog at fange teksternes spidsfindigheder, så er man advaret!

Sangene rækker fra den smukke ballade »Time« til krasse rhythm'n'blues numre som »Big Black Maria«, hvor selveste Keith Richard fra The Rolling Stones svinger sin rytme-guitar med et beskidt drive. Indimellem er der storby-balladen »Downtown Train«, hvor Tom Waits stemme åbner sig i et svimlende dyb, en alt andet end forfinet baggårds-calyppo »Jockey Full Of Bourbon«, »Hang Down Your Head« for dem som er triste og trænger til trøst og... og... og.

»Rain Dogs« er kort sagt varieret, beskidt, skæv, rå, hjertegribende og fandens charmerende. Trænger man til

at prøve noget nyt og få rensat ørerne for de sidste års lunde grød af vellyd, så kan man få vasket ører her. Skurepulveret og hjerteknuseren er Tom Waits raspende og alligevel ømme stemme og vaskebræddet er orkestret, som er det mest beskidte, jeg længe har hørt. Der er virkelig flossede kanter, men kors hvor det svinger. Det hele er en besk og sørgmodig cocktail af sorte ingredienser som New Orleans jazz, blues og rhythm'n'blues tilsat et stænk countryballade, en dråbe upolaret calypso og vemodige karusselture. Prøv at løse billet.

Jørn T. Andresen

**Rain Parade
Crashing Dream
7LPS 9805**

Rain Parade er en af de første amerikanske ny-psykedeliske grupper, som har optrådt i Danmark. Det skete d. 3.11.85 i Musikcafe'n, hvor man kunne se mere end én skjorte med det indiske »amøbe-formede« Paisley-mønster, som en gang prydede enhver hippieskjorte med respekt for sig selv. Og det er ikke tilfældigt – new psychodelia præger idag store dele af især amerikansk mode, musik og livsstil.

Det startede for 2-3 år siden i Los Angeles med grupper som Long Ryders, Green On Red, Dream Syndicate og Rain Parade, der udgjorde kredsen omkring det lille, indædt uafhængige pladeselskab Frontier. »The Paisley Underground« kaldte man disse 2. generationsblomsterbørn, som i dag har bevæget sig ud af undergrunden, og for de to førstnævnte vedkommende væk fra den psykedeliske musik.

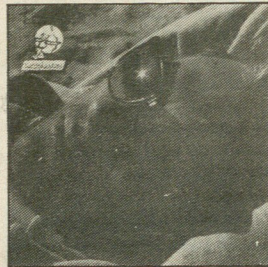
Stadig er de dog ny-traditionalister med en mere garagefåhig lyd, men helt klart med et folkemusikalsk udgangspunkt, som Rain Parade stifter og leder Matt Puicci har understreget. Især er det, naturligvis The Byrds – den udødelige Rickenbacker-guitarlyd – der spøger i disse gruppers musik. Også denne Rain Parades femte lp er vævet ind i et smukt fintmasket net af guitar-mønstre og -klange, som hos Byrds eller Tom Verlaine eller for den sags skyld hos Lennon og Harrison omkring »Rubber Soul« og »Revolver«. Især »Don't Feel Bad« på side 1 er meget nært beslægtet med det urimeligt oversete Beatles-nummer, »Rain« (!), hvor McCartney/George Martin dannede psykedelisk skole ved at optage bl.a. en basgang baglæns. Det giver denne abrupte, famlende rytme, som hos Rain Parade underbygges af en diskret lilletrommespillende Mark Marcum. Med i gruppen er selvfølgelig også et farfisa-or-gel.

Melodimaterialet veksler fra arkeamerikansk folk (»Fertle Crescent«) til de typiske psykedeliske vestkystsange,

hvor de sværmeriske vokalarmonier skaber den særlige lyse, drømmende kemi i lydbilledet, som underbygges af diverse slagstøj og orientalske instrumenter.

Der er ikke megen variation eller nødvendighed i Rain Parades udtryk, men en uforgængelig guitarlyd og en åben og positiv stemning, der trækker på de bedste af hippiemusikkens tråde kombineret med nutidens studieteknik. Rain Parade er en behagelig drøm, eller som en eller anden Lotte har skrevet i '65 på min vens, dyrlægens, genbrugseksemplar af Dylans »Bringing It All Back Home«: »Every raindrop means a lot«. Jamen, er det ikke smukt?

Jan Eriksen

**Mikael Rickfors
Hearthunters
KGRLP-01**

Mikael Rickfors hører til blandt de mest kendte svenske rockkunstnere i hjemlandet såvel som udlandet. Bl.a. var han med, da den svenske rock-elite (et tvivlsomt udtryk) d. 29.11 optrådte til fordel for den sydafrikanske befrielsesbevægelse, ANC.

Han har turneret med The

Hollies og i USA har han spillet med bl.a. Little Feat, TOTO og Robert Palmer og skrevet numre til f.eks. Santana og Cindy Lauper. For nylig var han indover Sverige for at indspille »Hearthunters« sammen med en række velhængte svenske studiemusikere.

I en tid, hvor jagten mest går på andre legemsdele, har Rickfors fundet på en smart titel til lp'en, men han lyder på intet tidspunkt som om han leder særlig intenst eller desperat. Mikael Rickfors' hertesuk har mest til fælles med den lyd, det giver, når man sætter sig tungt i en lædersofa. Den nerve og

rh RENKUS-HEINZ
—Smart sound systems—

B1 max. Spl: 134 dB
B2 max. Spl: 130 dB

Mikroprocessor styring med speaker sense - loudness-kompenseret - totalt overstyringsikkert - elektronisk crossover og indbygget equalization. Ring efter special-brochure

import: ERIK BJERRE MUSIK (03) 69 90 69

BILLIGE LP'ER? JA TAK!

Få pladerne med posten fra Danmarks førende forretning for spændende bagkatalog-tilbud for dem, der gider lytte til andet end tidens (fuldpris)-slagere! Kig ing i butikkerne i Nørregade 53 – lige ved Nørreport st. – eller bestil uforpligtende vore nyeste lp-fortegnelser!

Ja tak! Send mig lister over

- jazz rock
- dajlige danske
- klassisk
- blues country

Navn _____

Adresse _____

RILLE DILLE
Nørregade 53, 1165 København K
Tlf. 01-110337

Vort motto: Til aftenkaffen – kunst!

ansonia
KR. 22.900,-

**Mirage™
Digital
Sampling
Keyboard**

67% AF VORE KUNDER HAR PRØVET AT HANDLE ANDRE STEDER...

HVOR LÆNGE HAR DU RÅD TIL DET???

DECEMBER TILBUD:

KORG DW 6000 8.995,- KONTANT	ROLAND JUNO 106 8.500,- KONTANT	KORG POLY 8000 6.995,- KONTANT
---------------------------------------	--	---

+ UBEGRÆNSET LAGER AF YAMAHA TX-7 MODULER.

IMPORT: **SUPER SOUND**
Skindergade 27 - 1159 København K - telf. 01 - 32 50 88
MUSIK UDEN GRÆNSER...

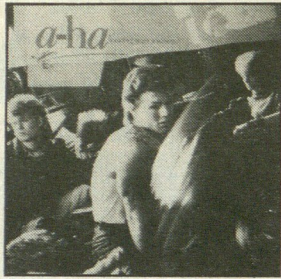
Plader

drive, som de fleste svenske rockmusikere har fået ind med modernmælken, har de mange besøg i amerikanske studier fjernet fra Rickfors' udtryk. Det er rockmusikeren Rickfors' svaghed – hans styrke er hans ubestridelige tæft og kvaliteter som producer. Med »Hearthunters«, »Hard Times And Romance« faktisk når ind i det felt, hvor Hall and Oates i en række år har været suveræne. Det vil sige, dér hvor Motown og soul blander sig med den moderne lyd – så må der danses, hvis man kan komme op af sofaen.

Det interessante er Rickfors' lyd-mageri: snart er referencerne TOTO og Journey, snart Prince, snart Trevor Horn, snart Hall and Oates. En stor og flot produktion med en rigt facetteret synthesizer-lydmur, skarp trommelyd og nedkølede guitarsoli, så hvis man er til ulastelige former, til disse veldrejede, gennemtænkte produktioner, der klæder ethvert tapetmønster, til pop, der hænger behageligt i luften indtil pick-up-armen kører tilbage – så er »Hearthunters«

et klart investeringsobjekt. Så må man bære over med/glædes over, at Rickfors i et par tilfælde (»Hearthunters«, »Hard Times And Romance«) faktisk når ind i det felt, hvor Hall and Oates i en række år har været suveræne. Det vil sige, dér hvor Motown og soul blander sig med den moderne lyd – så må der danses, hvis man kan komme op af sofaen.

Jan Eriksen

A-ha
Hunting high and low
Warner Brothers
Records 925 300-1 U

The Good, The Bad and the Ugly kan passende være kodeord for h.h.v. denne plade og de to følgende. Sådan at forstå er A-ha The Good (boys).

På coveret figurerer tre ungersvende i attituder, der spiller på spekeret mellem James Dean'sk uskyld & vrede og Bowie'sk tvekønnethed. Desværre kan det samme ikke

helt siges om musikken. Den er flot, iørefaldende og letfordøjelig, aldrig farlig, pirrende eller bare lidt punk'et. Nu er det vel at mærke gruppens første LP, og gjort af tre norske gutter er et gennembrud, med nummeret »Take on Me«, som rækker helt ind på en 3. plads på UK-singlehitlisten – fandens godt gået. Betydeligt bedre gået end et helt landshold tilsammen.

Trioen, der består af sangeren Morten Harket og keyboard isterne Mags Furuhølem og Pål Waaktaar, læner sig op ad electropopstilen. Når den er bedst fornemmes Duran Duran i nærheden, når den er værst slikkes der på The Wham (bam-boys!). Men A-ha's album byder også på et par ballader – i Gangway-stilen havde jeg nær sagt! Gruppens vej over rytm & blues til det mere pompøse som Uriah Heep og Queen er tydelig. Ikke mindst i Morten Harket's sangteknik – især hans talent for falsket er numrenes bærende element. Og det kunne udnyttes/benyttes endnu bedre, så lyden fik den der ekstra tand, der bider.

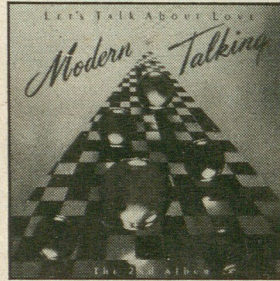
Så ville man ikke bare svare interesseret med et A-ha, men bryde ud i et overrasket A-haaaa.

Go West
Chrysalis 206801

Efter The Good kommer The Bad og de slæmme drenge i Go West er Peter Cox og Richard Drummie. Intet nyt

under solen og aldrig set før poserer de i sort læder på coveret og stikker en skive ud, der er skåret som en symbiose af: en del Nick Kershaw, en del Paul Young, en del Huey Lewis og ligeså mange dele mainstream soft-pop – af den slags danske grupper som Sneakers, Halberg/Larsen og News mfl. ligger efter.

Der er stort set ikke andet at sige om musikken end, at den sikkert godt kan få folk ud på dansegulvet et enkelt nummer eller to, men så er der heller ikke mere at hente, for numrene er temmelig enslydende og trættende i længden. Ikke engang videoen til »Call Me« redder dem på strengen; selv om den er fantasifuld og flertydig, er og blir det hele et flop, når man ikke kan la' vær' med at tænke »damned good video shame about the song«.

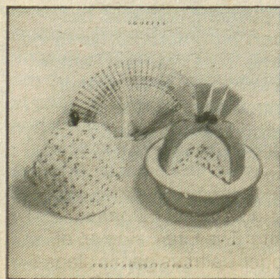

Modern Talking
Let's Talk About Love
Mega Records MRLP
3022

Endelig og absolut værd at glemme er ethvert bekendtskab med Modern Talking og deres »The 2nd Album« (som der står på coveret). Som om det var noget i sig selv... bare fordi det sælger, er det jo ikke ensbetydende med, at det er godt.

Den tyske duo, der tæller Dieter Bohlen og Thomas Anders, er for øjne og ører indbegrebet af, hvad, der er grimt og grusomt, som jeg ser og hører dem. Og hvorfor nu det? Hvad angår det solariebrune flødebolle-look og det sleske sæbesmil, kan man sige, hvad man vil, det kommer ligefrem ikke musikken ved, ku' man mene. Ja, de kan sikkert slet ikke gøre for det? Og dog med hensyn til musik, tekst og dermed også idé og image er der ingen undskyldning. Det hele stinker langt væk af penge, forløjethed og billige tricks. Her er trommemaskiner, kastralkor en masse og endnu en sang om damer og kærlighed: »Cheri Cheri Lady«, »With a Little Love«, »You're the Lady of My Heart«, »Just like an Angel osv. osv. osv. Og man skulle minsanden tro, at trommemaskiner kun har en programmeringsmulighed. Der er ikke megen variation over det moderne svar på brødrene Gibb spædet op med lidt Julio og Demis Roussos oven i suppedasen. Så har vi mixturen, der får ethvert lille pige-hjerte til at hamre og drømme om en verden, som ikke findes.

susanne kier

Squeeze
Cosi Fan Tutti Frutti
A&M records 395
085-1

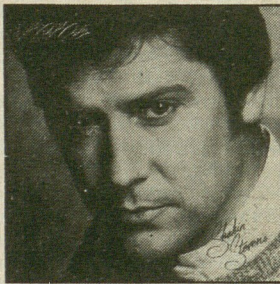
Hvis denne gruppe ikke skulle, hvem skulle så... kunne Squeeze ballerne sammen og genopstå efter tre års opløsning? Og det kalder jeg prisværdigt, for Squeeze er en af de få grupper efter Beatles, som laver musik og lyrik, der smelter på tungen og puster sig ind i øresneglen og op i hjernen, så den sidder.

De har gjort det – også på denne plade. Det er ikke gamle Squeeze's enkelthed, som går igen, nutidens studie-muligheder er selvfølgelig benyttet, men uden at ta' brodden af den lidt upolerede lyd Squeeze er kendt for på »Cool for Cats« (79) og »East Side Story« (81). Keyboards, trommer og bas er trukket i forgrunden, mens guitarerne ligger lidt tilbage i mixet. Guitarristerne Chris Difford og Glenn Tilbrook (forsangeren med den markante sprøde stemme), skriver og arrangerer numrene. Tonen svinger mellem sort humor, trøstesløs længsel og foruroligende realisme.

Kendetegnende for lyden er tæthed, lyd-billedet overrasker hele tiden, små og store lyde trænger igennem og løfter Tilbrook's hudløst ærlige levering af teksten op over det banale. Intet under at Difford & Tilbrook er blevet sammenlignet med Lennon/McCartney. Inspirationen er da også tydelig i numre som »Break my Heart« og »There is No Place like Home« – her er ligefrem Sgt. Pepper-stemning.

Men nu skal det her ikke ende i en Beatles parallel, Squeeze kan, har gjort og gør det selv. »Cosi Fan Tutti Frutti« spiller måske ikke på alt fra Mozart til Little Richard, som titlen antyder, men uden overdrivelse består pladen af 10 originalt sammensatte numre med både arv og gods i.

susanne kier.

Shakin' Stevens
Lipstick, Powder
and Paint
EPC 26646

LP'en »Lipstick, Powder and Paint« er et nyt udspil fra englænderen Shakin' Stevens, som i løbet af de sidste 5 år har solgt mere end 14 millioner plader.

Og ingen tvivl om at pladen vil give salgstallet endnu et drøn opad, men den fjører bestemt intet nyt til Stevens karriere. Den kunne lige så godt have været produceret i slutningen af halvtredserne, hvis man ser bort fra nutidens forfinede »old days« studie-lyd.

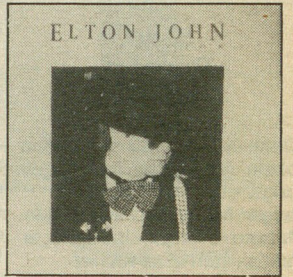
Med sangskrivere som Chuck Berry og Jesse Stone i ryggen, flyder rock'n roll ud af højtalere. Hun spør' – er

danseskoene nu stærke nok? Han spør' – hvor er min bryllcreme henne?

Jo, fortiden er nutid. Elvis er død, men Shakin' Stevens lever og flyder op i musikens verden, hvor så meget nyt og spændende ellers spirer.

Et godt råd: sæt din gamle slidte Elvisplade på i stedet og køb noget nyt for pengene.

hk

Elton John
Ice On Fire
826 213-1

Elton John gik rundt i London og kedede sig. Fodboldklubben Watford spillede ikke så godt for tiden og kostede en masse penge, så ideen om en ny plade opstod lisså langsomt i det firskårne hoved. Men hva skulle man egentlig finde på at lave på den næste og 26. LP?

»Hvorfor spør du ikke dine kammerater om de vil være med?«, spurgte Eltons nye kone Renate ude fra køkkenet en af de følgende dage for lissom at skubbe lidt til ideerne, så Elton ikke bare sad og hang i stolen.

»Go idé«, sagde Elton og gik straks igang. Gode gamle Kiki Dee skulle selvfølgelig være med – det mangled bare! Og Nik Kershaw ville osse gerne gi en hånd til projektet. Han ville iøvrigt ta' John Decon og Roger Taylor med. De var lidt trætte af Queen for tiden, så de steg på med det samme. De ville iøvrigt på egen opfordring tage Mel fra Simple Minds og Dean fra Wham med. Det hele var ved at ta lidt af initiativet fra Elton, men med et par gode studiemusikere skulle det nok gå.

Det er der blevet en (lidt for) typisk Elton John-plade ud af. »Ice On Fire« hedder den og er en blanding af soul-funk i up-tempo og smægtende ballader, som vi kender det fra Elton Johns hånd. Professionelt og skarpt skåret og en anelse kedeligere end vi plejer at høre.

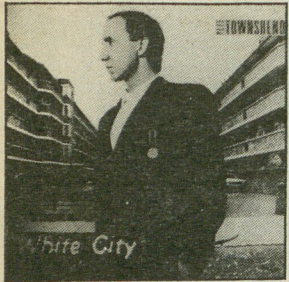
Bedst fungerer up-tempo-numrene – specielt »This Town«, hvor vennerne Sister Sledge har lagt kor ind over. Osse et rolige nummer som »Soul Glove« går igennem. Til gengæld kan numre som »Nikita« og »Too Young« få ørerne til at krølle sammen i skamfuld rødmen. Dette skyldes den totale mangel på distance. Og numrene vælter over i sentimentalitens klæge grøft.

Renate's idé var go nok, men måske skulle hun næste gang sige til ham, at han skulle lege ordentligt med sine kammerater og ikke hele tiden bestemme det hele selv. Det blir for kedeligt og der er ingen, der gider at lege med ham fremover, hvis han fortsætter på den måde.

Hvis det ord gælder, at man kender sine venner i nøden, er Elton enten for lidt i nød eller osse kender han ikke sine venner.

h-a

100% BOMULDS-
PATENT
CARDIGAN
299,-
SOPHIE
ROSENKGADE 23
ved Pustervig
ÅRHUS C

**Pete Townshend
White City
252 392-1**

Det var Townshend, der i det gamle The Who var idemanden bag »Tommy« og »Quadrophenia«. Denne tilbøjelighed til overordnet genkender man på »White City«, der er baseret på en novelle, skrevet af Townshend selv, og som handler om forstaden White City. Her oplever hovedpersonen sin gamle kammerat, Pete (I), der genser det gamle kvarter, som han flyttede fra i sin ungdom for at blive rockmusiker. Handlingen udspiller sig omkring de misforhold, der er mellem den gamle kammerats genoplevelse af kvarteret og den situation, som hovedpersonen selv er i: at være blevet tilbage mellem bandekrige, pub-samvær og familiebindinger.

Musikalsk blir novellen omsat til genoplevelse af forskellige musikalske rødder fra blues og soul (»Second Love« og »Hiding Out«) til mere sofistikeret musik som den jazzy »Face the Fact« og den Pink Floyd-inspirerede »My Room« skrevet i samarbejde med Dave Gilmour.

Den forskelligartede musik ender op i en meget stringent gennemført lyd, der giver de enkelte numre den personlighed, de har krav på, uden at pladen falder fra hinanden. Og det er vel egentlig kendetegnet for en stor kunstner som Townshend, at han formår at sætte sin personlighed på spil i hvert nummer og samtidig fastholde sit musikalske udgangspunkt.

Nøglen til en dybere forståelse af budskabet på pladen må ligge i strofen: *So give love and keep blood between brothers*. Stroferne blir brugt både i nummeret »Give Blood« og i »Secondhand Love«. Interessant er den dobbelttydighed, der ligger i den forskellige brug af strofen i de to numre. På »Give Blood« betyder det, at man ganske vist skal elske sin omverden, men gemme blodet til sine nære venner fra kvarteret. På nummeret »Secondhand Love« betyder de samme strofer, at man skal blande blod med kvarteret men gemme kærligheden til ægteskabet. Dobbelttydigheden udspringer af Townshends eget dobbelttydige forhold til genopdagelsen af det gamle kvarter. På den ene side solidaritet, på den anden følelsen af at ha overhalet det gamle miljø og derfor være udstødt af den sociale sammenhæng. Dette modsætningsforhold er motoren på pladen – dens energi og dens engagement.

Townshends LP er erfaringsdragende i forhold til opvækst og (politisk) ståsted og viser et dybt socialt engagement på et højt personligt plan. Derfor blir de situationer, han skriver om på pladen, mere direkte og jordnære. En fabelagtig præstation, hvor fornuft og følelser blir til uadskillige

størrelser. En præstation, der beviser Townshends uundværlighed på den internationale rockscene. h-a.

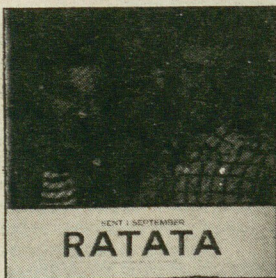
**Midge Ure
The Gift
Chrysalis**

Kodeordet for denne plade må være passion. Midge Ure er simpelthen på musik, på liv, på kærlighed og energien bag disse »hangs« er kunsten, den gave (The Gift) menneskene har fået i sin varetægt.

I Midge Ures varetægt virker dette budskab troværdigt og de hænder, der fører denne fakkellampe videre, er betryggende. Både i de numre, hvor det blot er musikken uden ord, der forløser budskabet – numre som »EDO« og »Antilles«, hvor Ure synes at sige, at så længe musikken spiller, er der håb. Specielt er nummeret »The Chieftain« morsomt, fordi det må være Ures udgave af en teknologisk samba – ikke dette i en strikt analytisk betegnelse, men som fornemmelse.

Hvis kunsten er energien er kærligheden overlevelsen som det udtrykkes på nummeret »That Certain Smile« og »If I Was«, der iøvrigt musikalsk har en hel del at takke ABBA for. Og det er ikke revolutionære tanker, der fører Ure videre i livet, hvilket det gamle Jethro Tull-nummer »Living in the Past« bevidner. Her gælder det om at skabe et rum for kærlighed, mens revolutionen kører afsted nedenfor vinduerne. Godt set, at denne tekst stadig har noget at sige i denne sammenhæng.

Midge Ure beviser med dette solo-udspil og pause fra Ultravox, at han osse selv besidder den autoritet, der er nødvendig for at arrangere sig igennem så synth.-baseret musik. h-a.

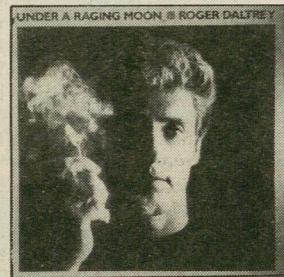
**Ratata
Sent i September
EKO 133**

Selvom det er en ret ukendt gruppe i Danmark er det faktisk Ratata's 5. LP, og det er ufatteligt, at den gruppe har manifesteret sig så lidt her til lands. Ikke mindst i diskotekskredse burde gruppen ha gjort sig betydeligt bemærkede.

Gruppen består af to (ambitiøse) svenskere: Mauro Scocco, vokal og guitar, og Johan Ekelund, klaviaturinstrumenter. Sammen har de »digitalproduceret« denne

plade, og der er en meget international lyd over hele pladen eksklusiv diskoteksmusik i international klasse. Dette skyldes ikke mindst det greb, de to gubbar har om arrangementer, der falder naturligt ind i det musikalske koncept, gruppen har sat sig for at producere. Dette gælder hele pladen med undtagelse af det lidt for højtravende nummer »Ge inte up«, hvor fornemmelsen svigter de to herrer.

Men der mangler noget. Ratata mangler en go melodi. I nummeret »I dina Ögon« har man fat i den rigtige ende, fordi der her er en melodi at arrangere over. Og dermed osse sagt, at »Sent i September« til tider virker for »smart«. Dette betyder i hvert fald for mig, at der blir sat spørgsmål ved live-troværdigheden af gruppen. Kan de faktisk spille, som de hævder i rillerne? Eller er det bare staffage? Håber at blive overbevist om det modsatte. h-a.

**Roger Daltrey
Under A Raging Moon
Virgin 207 330**

Hvem husker endnu den britiske rock-gruppe The Who? En gruppe, der satte umiskendelige spor i den engelske rockmusik gennem 60'erne og kronede deres egen historie med filmatiseringerne af »Tommy« og »Quadrophenia« – begge findes på video og skal her varmt anbefales, ikke mindst fordi The Who i disse film lægger lige meget omtanke og oprør som i den senere tunge Pink Floyd opførelse, The Wall.

Hvem husker endnu The Who? På denne plade er det i hvert fald tydeligt, at det gør Roger Daltrey. Specielt mindes han gruppens trommeslager, der fra gruppens start til hans død i 1978 var indbegrebet af gruppens vildskab, oprør og ikke mindst vanvittige humor: Keith Moon.

Pladens titelnummer »Under A Raging Moon« er tilegnet den farverige trommeslager og på nummeret medvirker en hel del nulevende trommeslagere, der har Moons fantastiske, rastløse og energifyldte trommespil som grundlag – i flæng kan nævnes Roger Taylor, Steward Copeland, Mark Brzezicki og Ringo Stars søn, Zak.

»Vi har mistet vores trommeslager, men osse vores alter ego«, skal Pete Townshend ha' sagt ved Keith Moon's død. Det er dette alter ego, der er pladens tema. Denne vildskab og det ustrukturerede oprør – i alle dets anarkistiske former – tematiseres på pladen, f.eks. i nummeret »Rebel« og »Move Better in the Night«, men der er osse plads til omtanke og perspektivering af erfaringerne fra den gang f.eks. på nummeret »After The Fire«, skrevet af Roger Daltreys gamle slægterbror og kammeratsk, Pete

Towshend. Et smukt nummer, der forener rockens vildskab med alderens omtanke og erfaring. Oprøret er ikke glemt, men har fundet mere fungible former for den gamle rock-helt.

Musikken på pladen strækker sig fra blues-inspireret rock til mere symfonisk rock-arrangementer. Den ild, musikken lever af, har sin kerne i bundløs kærlighed til rockmusikken i dette begrebsvilde forstand – eller måske netop i den forstand, at rockmusikken blir til liv.

Det er en befrielse på denne plade at opleve, at rockmusik og erfaringer fra musikere der er over de fyrre, stadig kan svinge. Livet er stadig i behold – der er ikke så meget som én gold resignation, der har fået lov til at slippe gennem rillerne. Vildskaben har fået erfaring og dermed overlevelseskraft i modsætning til den anarkistiske vildskab, som Moon stod for og blev hans død. h-a.

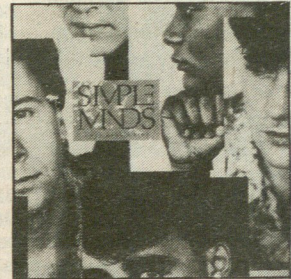

**The Cure
The Head on the Door
Fiction Records 11**

Så har de gjort det igen! Bandet, det næppe vil lykkes for nogen anmelder at sætte i bås. Altid overraskende, ingen fast form og skabelon som vi ellers er vant til fra de hjemlige kanter. Et band i konstant udvikling og som i alle deres plader gir udtryk for forskellige stemninger og utallige inspirationskilder. Engelske The Cure har kort sagt ikke lavet to plader, man kunne forveksle med hinanden.

Den nye LP »The Head on the Door« viser igen nye sider af sig selv. Fra orientalske toner i nummeret »Kyoto Song« til spansk guitar og kastagnet-

ter i »The Blood«. Tråden i pladen er selvfølgelig hovedaktøren Robert Smith's charmerende og følelsesladede stemme. Bassist Simon Gallup, der forlod gruppen i 1982 efter én af deres mange verdensturnéer, er tilbage igen med fornyet energi. Kontant og bastant basspil, ingen tommelfinger gejl. Med andre ord, The Cure er virkelig i topform, fantastisk flot. Samtidig er dette nok osse deres mest afvekslende plade til dato. Den vinder ved gentagne gennemlytninger for til sidst at blive på pladetalderen. Dette er musikken. RAB

**Simple Minds
Once Upon A Time
Virgin 207 350-630**

Desværre har ambitionerne vedrørende det amerikanske plademarked lagt en dæmper på energien i denne 8. LP med

skotske Simple Minds. Det er pop, men det er stadig Simple Minds. Desværre er denne plade flere steder påvirket af en »America here we come« stemning. Dette er mest udmøntet i sanger Jim Kerr's mere og mere klichéfyldte tekster og udtryk i sangen. Sangen slår endda enkelte steder helt over i gospel, når det helt store kor sætter ind på »bab bab, come a long long way«.

Trommeslager Mel Gaynor svigter derimod ikke, stadig lige energisk, heftig swingende og lige så steady som en maskine. Masser af keyboard og guitar-sovs, og gruppens nye bassist John Giblin mixet langt ned i underlivet, kendetegner den poppede og lidt for pusede produktion.

Nej, så kunne jeg bedre li' Steve Lillywhites kæmpeproduktion på »Sparkel in the rain-LP'en«, det var noget der kunne rykke stereoanlægget ud af rolen. Men pladen her rummer osse energi, som f.eks. nummeret Ghostdancing, der lyder som et efternølerhit fra sidste LP. Ghostdancing har osse en meningsfyldt tekst modsat singlehittet »Alive and Kicking«, som heller ikke er særligt »kicking«.

»Once Upon A Time« skal nok bringe Simple Minds længere vest på, god pop vil altid være en mangelvare og helt så simpelt er det heller ikke. RAB

Ziggy

Mangler du penge til julegaver?
– Vi ønsker at købe, bytte og sælge brugte velholdte LP'er og singler.
– Er du fra provinsen, så ring og få en aftale.

LAVENDELSTRÆDE 5-7, 1462 KBH. K. 01 - 15 40 35
ZIGGY 2: JERNBANEVEJ 6, 2800 LYNGBY 02 - 88 41 46

TAC

TAC SCORPION
Studie- og PA-pult i kompakt modulbygget design. 8-12 eller 16 buss/subgroups. Mic og line inputs med switchable phantom, pad og fase reverse. 4 aux-sends, 4 bands equalizer med 2 mid sweeps samt 2 valgbare knækfrekvenser på både HF og LF filtre.

Typiske udgaver er:
16/ 8/2 + 8 monitor.
24/16/2 + 16 monitor.
28/12/2 + 24 monitor.

**KLOSTERGADE 68
8000 AARHUS C
DENMARK
TEL. + 45 6 19 87 33**

ABmusik

Instru-
menter

FORÅR -86

22 uger 19/1-21/6

Livet er at skabe

Kunst - Rytmsk musik - Teater

Journalistik

Lær håndværket og teknikken i at bruge medierne

Eksistens & samfund

Vent ikke på bedre tider - skab dem selv!

41 uger 19/1-14/11

Økologisk jordbrug

Teori og praksis

5 uger 16/2-22/3

Kend dig selv bedre

5 uger 13/4-17/5

Provins litteratur

»Nøgne masker«

5 uger 18/5-21/6

»Stærke kvinder«

Spanskursus/Mellemamerika

Ring el. skriv efter program

ST. RESTRUP
HØJSKOLE V. ALBORG
9240 NBE - 083 41011

SÅ DER BAS

Af Bjørn Petersen

Direkte opfordret af GAFFA til at skrive »noget« om basser, vil undertegnede gerne indledningsvist slå fast, at hvad basser angår, foretrækker jeg dem absolut gennembagte gerne med chokolade el. creme. Hvad syrebasser angår foretrækker jeg så udpræget mine egne, såfremt det drejer sig om et længere bekendtskab.

For så vidt talen er om el-basser, er det jo en ganske anderledes og for basfreaks interessant snak. Intet andet instrument har vel været igennem en så rent spillemæssigt - rivende udvikling som dette, for i store træk at ende nøjagtigt som den startede - nemlig som en bas.

I tressernes rock/pop standardbesætninger med én eller to guitarer, trommer og basguitar (som det hed dengang), var den udpræget uinteressant. Guitar var dét, alle ville spille, og enhver kunne se, når John Lennon tog en E-mol på sine gamle Gretsch-spade, mens det nok for de fleste stod mere hen i det uviste, hvad det egentlig var, Paul McCartney stod og foretog sig med sin minikontra-basformede Höfner-bas. Trommerne havde vel også et mere direkte motorisk appeal til dem, der gerne ville spille og efterligne idolerne, mens bassen i lang tid beholdt sin lidt underprioriterede status som et instrument, mange, især guitarister, tog op - ofte sikkert mere af nød end af egentlig interesse. (Fender Jazz-bass er iøvrigt efter sigende, med sin smalle hals, specielt konstrueret til musikere, der både spillede guitar og bas og helst ikke ville have for store vanskeligheder med at skifte - vanskeligheder som den meget bredhalsede Precisionbass naturligvis har voldt nogle.

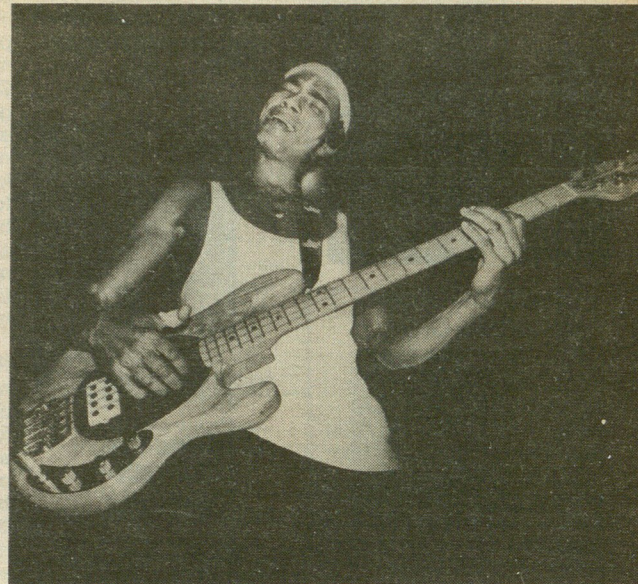
Basbetvingere

Men fra en plads i skyggen kom bassen og basspillet stille og roligt frem i rampelyset i takt med at jazz/rock og

funk i begyndelsen af 70'erne vandt mere og mere indpas for, med PASTORIOUS, som den ubestridte basbetvinger, at kulminere i det store båndløse basboom omkring 75/76. Chorus-pedaler, glissader og falske toner som i den periode. Fra at være temmeligt interessant, var det nu pludselig vildt interessant at spille bas.

Gi den (tommel)fingeren

Og som om dette ikke var nok, kom også pludselig og omtrøst samtidig tommelfingeren til landet. En ny feature som også meget hurtigt blev in. Personligt hørte jeg første gang fænomenet på en Crusaders-plade fra 1975 (»Those Southern Knights«) hvor Robert »Pops« Popwell suverænt tomlede sig igennem de mest rå funk-ostinater med et helt fænomenalt groove. Med senere så kendte udøvere som Marcus Miller, Louis Johnson, min personlige favorit Abraham Laboriel (ham med Rio Funk) og mange andre som inspiration, kan det nok være, der kom gang i tommelfingrene også. Det var pludselig blevet en meget blandet landhandel at spille bas, og man skulle helst kunne det hele, hvadenten det var med eller uden bånd, med eller uden tommel, med eller

Moussa Diallo svinger tommelfingeren.

uden plekter, med eller uden smag og hvad ved jeg. Mange guitarister og trommeslagere har nok været lidt frus over den meget bas-virak og i store træk var det vel heller ikke ret meget MUSIK, der kom ud af det - måske snarere tværtimod.

Ikke nok med at manden lød som et helt symfoniorkester - han spillede jo også de smukkeste melodier og tilmed indimellem vildt hurtigt - en feature, man hidtil klart havde overladt guitaristerne, med McLaughlin som den store mester. Det måtte prøves og aldrig er der rundt om i øvelokalerne blevet syltet så meget rundt i flageoletter, phasere,

I takt med at fusion ligeså stille er gået død og rocken støt har tilbageerobret scenen i de senere år, har basspillet

også stabiliseret sig. Det båndløse er gledet et pænt stykke ud i periferien og tommelbas lader nu kun mere sporadisk høre fra sig - stærkt sniglobet af synth-bassen og på det seneste de store samplingskeyboards med deres midi-styrede sequencer, som kan lave tommelbas, så man tror det er løgn. Heldigvis er der dog stadig positive undtagelser som f.eks. Marquis de Sade - bassisten Moussa Diallo som en suveræn forener af tommelbas og rock.

Men en ting er stensikkert: Der har aldrig været så mange, der spiller bas som nu, og der er helt sikkert heller aldrig blevet fremstillet og solgt så mange basser som nu. Det var derfor temmelig naturligt for deres udsendte, at tage på

AAGE SKOU A/S

MUSIKHANDEL - INSTRUMENTMAGERE
FREDERIKS ALLÉ 119 & 122 8000 AARHUS C.
TLF. (06) 12 52 99

RAM

Mixing with the right People

MEGA & MICRO mixerpulte

-TURNER-

Stereo-kraftforstærkere

Verdens bedste højttalersystemer og højttalerenheder

Comboforstærkere, små og mellemstore PA-anlæg, mixere med kraftforstærkere, højttalkabinetter og monitorsystemer

WASHBURN

Effekter og pedaler

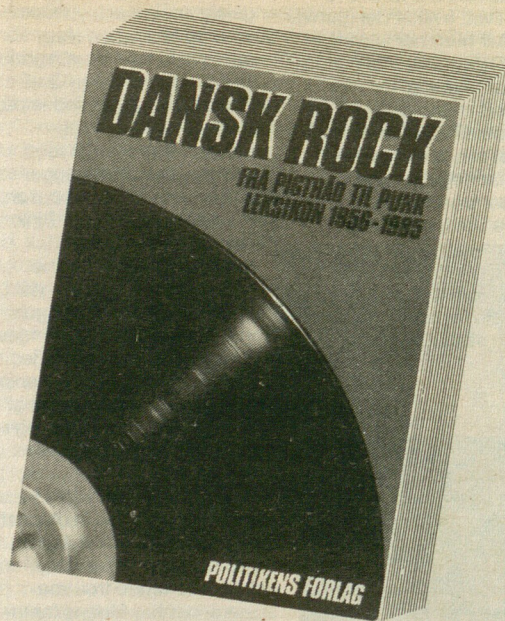
Stort udvalg i mikrofoner, stativer og alt tilbehør.

Rir, eller skriv for yderligere oplysninger.

Bog anmeldelse

Jens Jørgen Gjedsted
Dansk Rock fra pigtråd til punk
Lektion 1956 - 85
Politikens Forlag
318 s. (ill.) 148 kr.

Bogen »Dansk Rock fra pigtråd til punk« har allerede fået mange pæne ord med på vejen fra pressen. Jens Jørgen Gjedsted, Jan Sneum og mange flere har snuset, ringet, læst og lyttet til rockmiljøet og resultatet af dette omfattende

gælder Zox fra Silkeborg der debuterede i 1984. Ingen af de orkestre har indskrevet sig med store bogstaver i dansk rockhistorie, men der nævnes så mange andre ganske små bands i leksikonet, at det ikke kan have været kriteriet.

Problemet ligger måske i, at redaktionen på trods af alle gode intentioner har haft svært ved at komme »københavniet« helt til livs. I de geografiske randområder, som Fyn, har oplysningerne øjensynlig været mere tilfældige for andre mindre fynske orkestre, som bl.a. Fisk og grønt og Nemo, er taget med.

At påpege huller i Dansk rock-leksikon viser kun, hvor levende og rodet rockmiljøet i virkeligheden er. Det er hundesvært at få det presset ned i leksikonets retlinede logik. Kritikken flytter altså ikke ved det faktum, at »Dansk rock fra pigtråd til punk« er et godt arbejdsredskab, udfylder et tomrum for de videbegærlige og giver et væld af facts, som når langt ud over topnavnene på den danske scene.

Til sidst et lille hjertesuk over en inkonsekvens i registret, der måske eksisterer andre steder. I lang tid kunne jeg ikke finde frem til Den gamle mand og havet fra Horsens. Mens orkestre som Det amtskommunale orkester, »Det neodepressionistiske danseorkester« m.fl. står under »D«, skal Den gamle mand og havet findes under »G«. Det er ikke videre logisk.

Ellers er bogen meget overskuelig og illustrationerne udmærkede.

Jørn T. Andresen

Produktion, salg,
reparation rørforstærkere

MUSIC

SERVICE

Skovvejen 11A
8000 Århus C

06-196566

arbejde er blevet 616 opslag på grupper og solister fra den danske rockhistorie, plus et navne- og orkesterregister, som har flere tusinde oplysninger. Ved hjælp af det, kan man finde frem til »sidemænd« og mindre bands, der ikke har fået deres eget opslag.

Som rockskribent har jeg allerede brugt bogen og den er god at have ved hånden. Et leksikon hygger man sig ikke med, men når sveden pibler frem på panden af fortvivlelse over ens dårlige hukommelse, skal den være der. Og det er »Dansk rock fra pigtråd til punk« i meget høj grad. Den er (næsten altid) på pletten. Redaktionen skriver i

forordet, at de »ikke gør krav på at have skrevet bogen om alle navne i dansk rock«, men det kan være lidt uigennemskueligt, hvad der har været udvælgelseskriteriet for det som er kommet med. Det viser et personligt og dybt uvidenskabeligt tæk, som jeg har foretaget. Pladeudgivelse nævnes som et væsentligt kriterium for at komme med i bogen, men jeg kan på stående fod nævne to bands, som har udsendt lp'er og ikke er nævnt. Det gælder De tre måske fire fra Fyn, der udgav en lp på Ferry rec. i slutningen af halvfjerdserne og medvirkede på flere af lp'erne fra Midtjysfestivalen. Og det

safari og prøve at nedlægge nogle elkæppe i den store japanske basjungle.

Fire forskellige basser

Som sagt så gjort, og en sand jungle er det unægteligt. Er man f.eks. ude efter en tro kopi af de gode gamle Fender-modeller (som – trods ihærdig indsats – hverken hovedløse elspader, letvægtere med grafithalse eller hi-tech-basser med superpick-ups og aktive tonekontroller, tilsyneladende har kunnet jage af markedet), er der adskilligt at vælge imellem. Tokai, Kasuga, Fernandes, E.S.P., Squier for at nævne nogle. Derudover er der adskillige, som, uden at være tro kopier, i deres opbygning i alt væsentligt ligner Fenders modeller: Ibanez, Westone, Vantage, Washburn m.fl. For at gøre kort proces har jeg derfor besluttet kun at omtale 4 forsk. basser: 2 billige og 2 dyrere.

Vantage 315B, som handles af Hagstrøm Musik, er med sine 2.665 kr. en af de absolut billigste basser på markedet og som sådan et udmærket køb. Den kan absolut anbefales til skoler, musikskoler og folk iøvrigt, som gerne vil begynde at spille bas, og som gerne vil have et anvendeligt instrument, som tilmed er pænt at se på. For folk som ikke er ret gamle eller store, er den med sine kun tre kg også en handy sag at stå med i længere tid. Med en smal og lækker hals er den efter en nødvendig justering af strengehøjden om ikke spillevenlig, så dog særdeles letspillelig. Hvor er det iøvrigt sindssygt irriterende, at man er begyndt at montere stol og strengholder med umbracoskruer. Hvad var der helt ærligt i vejen med de gamle kærveskruer, som man i en snæver vending kunne justere med en kniv el. en neglefil. Hrm!

Lydmæssigt lader Vantage med 1 standardmonteret

double-coil-pickup noget tilbage at ønske. Den mangler en fræk spidslyd, men det gør de fleste P-bas modeller, da den mere spidse lyd jo hentes tættere på stolen. Desværre mangler bassen også lidt i den helt dybe bund, hvad enten det skyldes pick-up'en eller instrumentet i sig selv, og har som mange billige basser et lidt kedeligt mellemtoneboost. Begge dele kan der nu fint kompenseres for ved lidt kultiveret equalizer-arbejde. I retfærdighedens tjeneste skal det nævnes, at Vantage fremstiller flere dyrere basmodeller som jeg ikke har prøvet.

Andrledes gods og fylde er der i **Westone-bassen**, som sælges af Akustikken og Guitar No. 1. Både at løfte og at lytte til. Jeg ville helt sikkert selv godt ofre de 400 extra for at få et mere solidt instrument med en god fyldig lyd. Bassen har et godt langt sustain og på mirakuløs vis har man næsten helt fjernet det obligatoriske døde punkt omkring 4., 5., 6. bånd på G-strengen. At instrumentet også er toprimmet – hvad enten det er forhandleren eller fabrikkens fortjeneste, betyder selvfølgelig også en del. Selv med en særdeles behagelig strengehøjde, er bassen praktisk taget fri for skral og klir overalt på gribebrættet og iøvrigt usædvanligt båndren.

En fuldfed rockbas, som også levner visse muligheder til dem, der vil tomle. Potentiometrene fungerede mere som on/off switch'er end som pot-metre, men det kan vel fixes. Pris 3.090,-.

Priserne på de to instrumenter er incl. etui henholdsvis Gigbag (jobsæk) og kuffert.

Fender's egen japanske fenderkopi hedder **Squier** og er sjovt nok betydeligt bedre end Fender's egen Fender, som til gengæld er betydeligt dyrere. Hvor paradoksalt dette end måtte lyde, forholder det sig faktisk sådan.

Squier-bassen – for at holde os til den – ligger prismæssigt et godt spark opad i skalaen. 5.800 kr. uden etui – altså snarere 6.500 kr. er en pæn sum penge for et musikinstrument.

Dette instrument er en Pre-CBS Fender Jazz-bas kopi ned til allermindste detalje med omvendt gevind på stemmeskrueerne, den gammeldags stol, den iøvrigt særdeles effektive kobberstøjfjernerforbindelse mellem stol og pick-up etc. Selv om det er et virkelig lækkert letspilleligt instrument, og selv om det kan betyde noget for lyden at strengene er fedtede til af mange forbipasserende rockligans i Rock-City's showroom, er der ingen tvivl om, at man lige så godt kan smide en lille tudse oveni og erhverve sig en **E.S.P.** navigator. VOV siger jeg bare for en fuldfed lyd – man behøver ikke engang sætte strøm til for at høre, at det her er et virkelig godt instrument. Magnumlæng sustain og ultrasprød tone – sådan! Med sådan et instrument kan man simpelthen spille alt – lige fra tyndskid til hård mave. Velbekomme! Og så kan den virkelig seriøse bassist selvfølgelig ovenikøbet på samme måde som Billy Cross i MM foreslår med guitaren af samme mærke, begynde at montere aktive pick-up'er, fine-tuning tail, tremolo etc. – så er man i hvert fald stensikker på at det ikke er instrumentet, der er noget galt med.

Rigtig god fornøjelse.

VANTAGE 315 B, kr. 2.665,- incl. etui
Westone, kr. 3.090,- incl. etui
SQUIER, kr. 5.800 excl. etui
E.S.P. Navigator kr. 6.700,- excl. etui

De testede instrumenter blev venligst udlånt af Rock City, Akustikken og Hagstrøm i Århus.

ROLAND SEQUENCEREN EN NATURLIG DEL AF DIT KEYBOARD SETUP

Rolands bruger-venlige digitale midi sequencer MSQ-100, med de mange features

- ★ Memorykapacitet 6.100 notes
  - ★ Registrerer også anslagsfølsomhed og aftertouch
  - ★ Memory cassette-dump
  - ★ Step og realtime programmering
  - ★ MIDI kanal-vælger og shift
  - ★ Tape-sync in/out
  - ★ Start/stop via fodkontrol (DP-2)
  - ★ Letlæseligt digital display
- Normalpris kr. 6.750,-

Roland

VADER

Prøv et bedre bækken

VADER fåes i alle prisklasser, i 4 kvaliteter

RAINBOW/VADER:	SOUND/VADER:
12" SPLASH ..... kr. 275,-	12" SPLASH ..... kr. 295,-
14" CRASH ..... kr. 390,-	14" CRASH ..... kr. 415,-
16" CRASH ..... kr. 495,-	16" CRASH ..... kr. 555,-
18" CRASH/RIDE ..... kr. 670,-	18" CRASH/RIDE ..... kr. 695,-
20" RIDE ..... kr. 750,-	20" RIDE ..... kr. 830,-
14" HIG-HAT ..... kr. 750,-	22" RIDE ..... kr. 1100,-
NU/VADER:	14" HIG-HAT ..... kr. 830,-
12" SPLASH ..... kr. 195,-	15" HIG-HAT ..... kr. 950,-
14" CRASH ..... kr. 265,-	
16" CRASH ..... kr. 380,-	
18" CRASH/RIDE ..... kr. 490,-	
20" RIDE ..... kr. 757,-	
14" HIG-HAT, par ..... kr. 550,-	
16" MARCH, par ..... kr. 995,-	

SPØRG I DIN LOKALE MUSIKFORRETNING

IMPORTØR: MULTI-SOUND - 6500 VOJENS - TLF. 04 - 57 72 10

-julens klassiker...

NU KAN DU FÅ FREMTIDEN LIDT BILLIGERE

Fremtidens synthesizer/keyboard-løsning med de avancerede MIDI-funktioner, ligger i Motherkeyboard/modul-konceptet. Vi hjælper dig på vej med et introduktionstilbud på grundelementerne: MKB-300 76 afvejede tangenter, anslagsfølsom,

split-, dual- og whole- mode, 128 patch-programmer, programmérbart split og meget mere og MKS-30 6-voice polyfonisk synth.-modul, anslagsfølsomt, 64 interne & 64 cartridge programmer. Normalpris: Kr. 24.850,-

Roland

PAKKEPRIS: KR. 18.950,-